

No. 3

JEAN DE LA HIRE

5 Lei

Cei trei cercetași

AVENTURI EXTRAORDINARE

Tara groazei B

OGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL” BUCUREȘTI

șuntă aventurii lor, din ziua aceea albi nu vor mai avea nimic de temut din partea tribului makuașilor.

Și fiindcă Loando nu mai avea nimic de spus, Raimond dete drumul aeroplanului care-și luă zborul. Loando, în fundul nacelei privea extaziat fără să vădească cea mai mică teamă.

— La naiba! exclamă deodată Marius, am uitat să luăm pielea leului pe care l-a ucis Raimond...

— Nu face nimic zise acesta râzând după ce vom câștiga premiul vom veni să facem o mare vânătoare în Africa portugheză și prietenul nostru Loando ne va servi de călăuză.

— Minunat! zise Marius, entuziasmat de idee. Jan-Bart, spune-i și lui Loando, adăogă el.

Tânărul negru se declară gata să colaboreze cu întregul său trib la acea vânătoare.

Dar sosiră însfârșit la satul makuașilor. După ce executară întocmai comedia imaginată de Loando, cei trei cercetași se îndreptară direct spre Mogadiscio de unde intenționua să pornească din nou spre a încerca traversarea Atlanticului.

Dar nu erau încă la New-York!

Aveau chiar o presimțire și pe când Aeroc-ul se depărta cu mare viteză de makuașii căzuți în extaz, Raimond, Marius și Jan Bart simtiră, fără voie, o neînțeleasă teamă!

Cu mari sacrificiu s'a obținut publicarea în românește a acestor descrieri, cari au făcut senzație în toate țările din Europa.

Ele vor apare în fascicule săptămânale.

Cereți-le la chioșcari și la toți vânzătorii de ziare.

Pentru colecții complete se va adresa editurii, la ziarul „Universul“.

Se fac și abonamente în felul următor:

Pentru 10 numere 45 lei

„ 20 „ 80 „

„ 30 „ 120 „

Tara groazei

„FRUMOS AEROPLAN ! FRUMOS !“

În ziua de 20 Iunie la amiazi, soldatul, care făcea gardă în fața cazărmii din Mogadiscio în Somalia italiană, lăsa brusc patul pustii la pământ și începu să strige când ar fi înnebunit deodată :

— Frumos aeroplan ! frumos !

Și râdea, arătându-și cei treizeci și doi de dinți și atât de mult capul pe spate, privind în sus și strâng ochii din pricina soarelui, în cât bereta îi alunecă de pe niul ras și căzu pe jos.

Atrăși de acele strigăte extraordinare, un sergent, caporal și alți patru soldați eșiră dela postul de gardă, unde la ora aceea toridă, ațipiseră desigur puțin și ridicând capul începură și ei să strige cât îi ținea gura :

— Frumos - Frumos !

În adevăr, în văzduhul limpede, se vedea un aeroplan zburând și scoborând în spirale chiar deasupra imensei cîmpe înconjurată de clădirile joase ale cazărmii.

Soldații, în frunte cu sergentul, urlau încă de bucurie și de uimire, pe când aeroplanul, pe care flutura drapelul italian, trecând pe deasupra acoperișurilor, atingea pământul la capătul curții, pustii la ora aceea, făcându-i în jurul și oprindu-se la zece pași de poarta, unde se adunaseră soldații.

Aceștia, îndată ce-l văzură oprindu-se, se repeziră mâinând la postul său numai soldatul care făcea de gardă. Ce e drept, făcuse un pas ca să se apropie și el de aeroplan, dar simțul disciplinei, atât de înrădăcinat în inima indigenilor negri în serviciul Italiei, fu mai tare decât entuziasmul și decât curiozitatea. Era de pază la poarta cazărmii și rămase. Dar tremura tot de nerăbdare. Ochii lui holți priveau aeroplanul și aviatorii și din gura sa eșeau mereu în mod mecanic, aceste cuvinte :

— Frumos aeroplan ! frumos !

Intre timp, camarazii săi, mai liberi decât dânsul se apropiaseră de aparat. Sergentul dase un ordin scurt : subernii săi se opriseră la doi pași de aparat ; el trecu aici în dreapta, și câteși cincî, țepeni ca în fața unui general venit în inspecție, salutară militărește cu o mână pe care emoția o făcea să tremure.

În acelaș timp, cu o liniște tot atât de uimitoare ca și apariția neprevăzută a aeroplanului, trei băeți săriră din naclă, o vastă nacelă în formă de barcă și prevăzută cu un embriz cu geamuri, care o făceau să pară atât de ciudată.

Doi dintre acei extraordinari aviatori aveau brațul drept eșarfă. Câteși trei purtau cunoscuta uniformă a cercetătorilor italieni. Unul din ei, cel mai mare, era înarmat cu o carabină pe care o purta în bandulieră și cu un *browning*, care se zărea în centura dela brâu. Altul, cel mai brun, n'avea decât un *browning*. Iar cel de-al treilea, cu ochii albaștri, purta un simplu revolver. Aveau chipurile bronzate și tîn cam trase. Vârsta lor părea să fie între cincisprezece și aisprezece ani.

Sergentul, care în câteva secunde își dădea seama de toate aceste particularități, era un somal dintre cei mai inteligenți. El dat eroic, de mult timp în serviciul Italiei, decorat cu medalia militară, făcuse parte din detașamentul trimis anul precedent la Roma, cu prilejul unei reviste militare.

Asistase la exercițiile cercetașilor italieni și recunoscuse imediat uniformă celor trei băeți. Dar uimirea sa creștea din ce în ce mai mult. Gândiți-vă numai: trei cercetași, cari aterizează cu aeroplanul la Mogadiscio, la 6.000 kilometri, în linie dreaptă, din

Roma ! Iată ceva care putea uimi pe sergentul Mata Hari, cu toate cele cincisprezece campanii de război în care fusese și cu toate decorațiile lui.

Și iată de ce sta nemișcat ca o statuie, în poziție, ca și camarazii săi.

Dar, cel mai mare dintre băeți îl scoase din poziția aceea rigidă.

— Sergente, îl întrebă el cu o voce sigură și cu un pronunțat accent roman : Suntem la Mogadiscio, nu e așa ?

— Da, Domnule ! răspunse bravul Mata Hari, lăsând jos mâna, gest imediat imitat de subalternii săi.

— Mulțumesc. Nu e vre-un ofițer în cazarmă ? Aș voi vorbesc cu un ofițer.

— E căpitanul ! zise Mata Hari. Și, întorcându-se spre grupul de oameni, strigă un ordin, care-i făcu să alerge la corpul de gardă, unde intrară și de unde eșiră aproape imediat, întorcându-se cu baioneta la armă, poziție de paradă, în fața porții dincolo de care se și strânseseră câțiva curioși, digeni, coloni. funcționari. ținuți afară de sentinelă. În

acelaș timp, Mata Hari o luă și el la fugă și dispăru într'una din clădirile ce înconjurau curtea.

Tăcuți și calmi, cei trei extraordinari cercetași așteptau, zâmbind, la umbra aripii stângi a aeroplanului lor.

Nu așteptară mult. După cinci minute, Mata Hari reapăru în galop urmat de un căpitan în uniformă albă și cu cască pe cap. Ofițerul nu alerga ca sergentul, dar se cunoștea după mers cât era de nerăbdător să ajungă. Și văzând pe cei trei cercetași și aparatul lor, chipul său bărbătesc luă o expresie de extraordinară uimire. Cei trei cercetași, calmi, cu o grațioasă mândrie tinerească, salutară militărește.

Și acela, care vorbise la început, spuse :

— Domnule căpitan, noi suntem, după cum vedeți, după uniforma noastră, trei cercetași italieni. Mă numesc Raimond Balsan și sunt din Roma. Acesta e Marius Colombo, milanez (și arată pe cel mai brun). Și acesta e Jan-Bart, genovez (și arată pe băiețușul cu ochii albaștri. Apoi, după o scurtă tăcere, Raimond Balsan reluă cu glasul său energetic și sonor :

— Domnule căpitan, am pornit din Roma cu acest hidroavion, inventat de tatăl meu și construit de el și de mine, ca să încercăm să câștigăm premiul de cinci milioane franci oferit de Carnegie, aceluia care va traversa Atlanticul în zbor, din Europa la New-York. Noi am luat astfel locul tatălui meu, care a fost grav rănit într'un accident, în ajunul plecării.

O avarie a busolei ne-a făcut să luăm o direcție greșită. Și am aterizat pe o plajă despre care am aflat mai târziu că era coasta coloniei portugheze din Africa de Est. După diverse accidente și aventuri dramatice, în cursul cărora prietenii mei au fost amândoi răniți la brațul drept, după cum vedeți (*), am putut, în sfârșit, ajunge la Mogadiscio. Vrem să ne odihnim aci două zile și după ce vom fi încărcat benzina și proviziile necesare, să plecăm spre New-York, spre a câștiga premiul.

Și Raimond Balsan tăcu, păstrând o atitudine simplă și liniștită ca și când ar fi povestit cel mai obișnuit lucru din lume.

— E cu putință ? E cu putință, bâlbaie căpitanul.

Și ofițerul, palid, sub pielea bronzată, își trecu mâna pe frunte ca cineva care se crede jucăria unui vis. Dar nu era un vis. Era la Mogadiscio într'o frumoasă zi de Iunie și hidroavionul, care venea din Italia, era acolo cu cei trei eroici cercetași, în carne și 'n oase. Și atunci, regăsindu-și

*) A se vedea aceste emoționante aventuri în volumele I și II din *Cei trei cercetași*.

acel spirit de deciziune atât de dezvoltat în ofițerii colonnari, din pricina stării de război aproape permanente, ofițerul salută, la rândul său, militărește și zise cu vocea tremurând de emoție :

— Sunt căpitanul Sannazzaro. Veniți, prieteni. Colonelul Ferrandi, care comandă regimentul, își face siesta aci în cazarmă. Il vom scula. Și îi veți povesti minunata voastră aventură... Veniți ! Și, abia stăpânindu-și emoția, căpitanul se întoarse spre sergent și arătându-i mulțimea, care se îngrămădea în fața porții, îi ordonă :

— Mata Hari, aibi grijă ca nimeni să nu intre în curte și să se apropie de aeroplan.

Apoi adresându-se cercetașilor, repetă :

— Veniți! veniți!

Era, într'adevăr, ora siestei. Toți soldații companiei dormeau. Ofițerii, cari în majoritate, locuiau afară din cazarmă, erau absenți. În cazarmă nu era decât Sannazzaro, căpitanul de săptămână, și colonelul Ferrandi, care venit pentru afaceri de serviciu, voise să se odihnească fără a mai eși din cazarmă și adormise pe un pat de soldat, într'o cameră neocupată, de lângă biroul companiei.

Căpitanul rugă pe cei trei cercetași să aștepte în acest birou, mobilat cu câteva scaune, o masă și caziere și împodobit cu panoplii și trofee militare pe pereți, iar el intră în sala vecină. Trecură câteva minute. Ușa se deschise brusc și apărură un ofițer cu părul cărunț și tăiat scurt, înalt, slab, osos, cu capul gol și o uniformă albă pe mânecile căreia străluceau galoanele de aur.

Cei trei cercetași salutară militărește. Colonelul, cu ochii umezi, îi privi : alergă la fereastră, o deschise și după ce observă marea pasăre mecanică nemișcată în mijlocul curții, se întoarse și cu vocea tremurătoare, zise :

— E adevărat ? E posibil, ceeace mi-a povestit căpitanul ?

— Domnule colonel, răspunse Raimond, cu un ton de mândrie destul de explicabilă, — e adevărat, de vreme ce am spus-o și de vreme ce suntem aci !

Ofițerul superior rămase nemișcat și trăsăturile sale se lestinseră. Apoi, cu avânt, apucă pe băeți de umeri, unul după altul și îi îmbrățișă.

— Bravi băeți!, Bravi băeți! N'aveți nevoie de nimic? Spuneți, răspundeți.

— Ca să vă spunem drept, domnule colonel, zise în dialect milanez, tânărul Marius Colombo, cred că ne e foame...

— Repede! repede! căpitane, strigă colonelul. La cantină ! Duce-ți-vă și spuneți să se prepare o masă bună la galop. Dar repede ! Și când va fi gata să veniți să ne spuneți.

Căpitanul eși în fugă și colonelul continuă :

— Sedeți, băeți ! Povestiți-mi ! Da, povestiți-mi tot. Căpitanul mi-a spus atât de puțin...

Se așezară pe scaune și Raimond povesti. Când uita, din modestie, ceva din cele ce făcuse el, camarazii săi îl întrerupeau, completând și precizând.

Între timp, căpitanul pusese pe soldați să aducă pe masa popotei, atâta mâncare încât ar fi putut ospăta un întreg batalion de cercetași ; iar la poarta cazarmii, sergentul Mata Hari povestea mulțimii, devenită acum imensă, tot ce auzise și el de la Raimond Balsan.

Și bravul sergent era mereu întrerupt de exclamațiile albilor și de strigătele de „frumos, frumos“ pe care le scoteau indigenii, aplaudând de entuziasm, de uimire, de bucurie.

Dar zgomotul acela deșteptase pe oamenii cari își făceau siesta prin dormitoare și curtea se umplu de soldați îmbrăcați în alb și cu berete roșii.

Garnizoana din Mogadiscio, în timpuri normale se compune numai dintr'o companie de soldați cu efectiv de război. Nu erau deci în curte mai mult de cincizeci de oameni. Dar erau și femei și copii. Imbrăcate cu fuste și bluze colorate, sau cu rochii întregi de pânză albă, galbenă, roșie sau albastră, femeile se adunaseră în grabă, iar în jurul lor o puzderie de copii cari se țineau de fustele lor, sau alergau de colo până colo strigând cât îi ținea gura.

În jurul aeroplanului, păzit de patru soldați și de caporalul, înarmați, era un tumult fantastic, o zarvă, o îngrămădeală ca în zile de sărbătoare, o curiozitate delirantă, căci niciodată nu se văzuse la Mogadiscio un aeroplan.

Și din toate părțile se auzeau exclamații: „Frumos! frumos! cercetași!“ acompaniate de strigăte, de râsete și de tumburi de tot felul.

O jumătate escadron de cavalerie se afla, în săptămâna aceea, întâmplător, la Mogadiscio. Cavaleriștii stăteau sub corturi pe un teren de manevre în apropierea cazarmii. Și când șeful lor fu vestit de cele ce se petreceau, fu un țapaj de nedescris. Ofițeri, subofițeri și simpli soldați, cari nu erau de serviciu, alergară spre cazarmă, dornici să vadă aparatul și să audă povestea minunată.

Și Raimond, Marius și Jan Bart ar fi fost purtați în triumf, dacă în clipa aceea ar fi ieșit în curte. Dar ei nu apărură. Pe când colonelul și căpitanul îi contempla cu admirație, și chiar îi serveau, cei trei băeți mâncau cu poftă din bunătățile ce le fuseseră puse dinainte.

CAPITOLUL II

LECAREA DELA MOGADISCIO

— Mai puțin de o oră întreg Mogadiscio aflate despre sosirea, aventurile și planurile celor trei eroici cercetași.

Pe când, după un prânz excelent, Raimond, Marius și Jan Bart, — acești doi din urmă după ce fuseseră pansați de medicul-maior al batalionului, — dormeau în niște paturi curate și moi, autoritățile civile și militare discutau asupra unei mari serbări ce voiau să dea în cinstea celor trei cercetași.

Colonelul, întovărășit de cei trei cercetași avea să treacă în revistă trupele garnizoanei; urmau apoi exercițiile equestre ale cavaleriștilor somali și dansuri negre, focuri de artificii, banchet! Și coloniștii hotărâra să trimită la Roma, ministrului Coloniilor, o lungă radiogramă prin care să se vestească părinților celor trei cercetași, prin mijlocirea guvernului și lumii întregi, prin ziare, prezența la Mogadiscio a celor trei cercetași și aventurile prin care trecuseră ei.

Și toate acestea se realizară, punând în inimile tinerilor, cu toate pericolele trecute și viitoare, noi speranțe și curaj.

Dar a doua zi după serbare, care avu loc a treia zi după sosirea celor trei cercetași, ei nu se mai gândiră la altceva de cât să plece cât mai curând spre a-și ajunge scopul ce și propuseseră, părăsind patria.

În dimineața zilei fixată pentru plecare, se ținut la domiciliul colonelului un fel de consiliu. Asistară toți ofițerii și funcționarii principali. Acești oameni competenți voiau să examineze drumul pe care trebuiau să-l facă cei trei cercetași. Bineînțeles că în acel consiliu, Raimond, Marius și Jan Bart, aveau locul de cinste.

Întrebarea pusă de ei era aceasta:

— Să ne ducem direct la New-York, sau e mai bine să plecăm depildă la Lisabona în Portugalia, care, în linie dreaptă, e orașul din Europa cel mai apropiat de New-York?

Căpitanul Sannazzaro, care era șeful serviciului geografic al coloniei, rezumă discuția care dură de o oră. El spuse, fiind ascultat de toți cu cea mai vie atenție:

— Distanța în linie dreaptă dela Mogadiscio la New-York e de 13.000 kilometri, dintre cari 400 deasupra uscatului, iar restul deasupra Oceanului. Pe de altă parte, distanța dela Mogadiscio la Lisabona e de 6.500 kilometri și de la Lisabona la New-York de 7.500 metri. Acest ultim parcurs e, în total cu 1.000 kilometri mai lung decât acel dela Mogadiscio direct la New-York. Dar prezintă avantaje mai întâi, fiindcă are 5.500 kilometri pe deasupra uscatului, în mare parte deasupra Saharei, unde regimul vânturilor e ideal pentru aviatori; al doilea, numeroase escale și posibilități de reprovizionare la Tumbuctu, Tanger și Lisabona; al treilea, pe deasupra Oceanului nu are decât 7.500 kilometri și puțința de aterizare foarte ușoară în insulele Azore, care se găsesc aproape la jumătatea drumului între Lisabona și New-York.

În rezumat: găsesc mai ușor și mai sigur drumul via Lisabona din pricina punctelor de reprovizionare și a distanței reduse pe mare... Dimpotrivă, traversarea directă dela Mogadiscio la New-York, nu prezintă pe enorma distanță de 13.500 kilometri decât o singură escală posibilă: Dakar-ul. Dela Dakar la New-York e aceeași distanță — fără insule în cale — ca dela Lisabona la New-York, dar, o repet fără nici o insulă care să poată servi la escală.

Aeroc-ul va face câteva zile mai mult trecând pe la Lisabona. Dar va sosi mai sigur. Și în definitiv, gloria de a fi bătut recordul traversării Saharei cu aeroplanul, nu e de disprețuit. Se discută încă. Unii dintre ofițeri preferau parcursul Mogadiscio-Dakar-New-York. Cercetașii, cari erau cei mai interesați în chestiune, erau nehotărâți. În definitiv fiecare parcurs avea avantajile și primejdiile lui.

— Să punem la vot! zise Marius.

— Da, să votăm, zise colonelul. Erau cu toții patruzeci și doi. Se votă, cu toată gravitatea ce o comporta situația și prin voturi secrete.

Și la despuierea scrutinului, voturile se repartizară astfel: Parcursul via Tumbuctu și Lisabona: 36 de voturi. Parcursul via Dakar: 6 voturi.

Nu încăpea nici o îndoială. Majoritatea pentru Lisabona era formidabilă. Chiar și cei trei cercetași, după ce examină bine marea hartă geografică, întinsă în fața lor, votaseră pentru Tumbuctu, Sahara și Lisabona. Și ceeace contribuise, în parte, spre a-i decide, era faptul că la Tumbuctu puteau îmbrățișa pe părinții lor, cari fiind informați, ar fi venit desigur, împreună cu delegația cercetașilor italieni.

Această ultimă idee fu dată de colonelul Ferrandi.

Și cum, Reimond Balsan, obiectase cu simplitate:

— Afară de tatăl lui Jan Bart, părinții noștri, ai mei și

ai lui Marius, sunt prea săraci ca să facă vorajul de la Roma la Lisabona, colonelul răspunse :

— Toți părinții din Italia, — în urma inițiativei mele, care voi radiotelegrafia ziarului „La Tribuna“, vor participa la o subscripție spre a trimite la Lisabona, în calitate de delegați oficiali ai familiilor italiene, familiile Balsam, Colombo și Callega !

Astfel, că deși, începută prin aventuri tragice, tentativa cercetașilor italieni părea că se va sfârși printr'o apoteoză mondială.

Dar nu sosiseră încă cei trei tineri eroici!...

Și când consiliul se închise, se stabili definitiv plecarea pe a doua zi de dimineată, la răsăritul soarelui.

Hidroavionul, zis „Aeroc“-ul, își primi încărcătura de benzină, provizia de ulei și de unsoare precum și provizii de gură, alese cu multă îngrijire, pentru cei trei cercetași.

Arsenalul celor trei tineri fu deasemenea completat: fiecare primi câte o carabină cu repetiție și cu gloanțe explozibile, un *browning* nou de cel mai recent model, un cuțit pumnal de vânătoare cu vârf triunghiular și cu două lame o secure-ciocan și o considerabilă cantitate de muniții.

Aceste precauțiuni erau necesare de oare ce, dacă tinerii ar fi fost nevoiți să aterizeze în timpul traversării Africii, dela Mogadiscio la Tanger, trebuai să fie în stare să se apere împotriva animalelor și a oamenilor, căci era știut că Sahara era bântuită de bandiții tuaregi.

Și a doua zi, la 23 Iunie, la patru de dimineată, salutați de vreo câteva mii de oameni, cari aveau lacrimi în ochi, Raimond, Marius și Jan Bart, se imbarcară pe *Aeroc*...

Spre a da o mai mare solemnitate plecării lor „Aeroc“-ul fusese scos din curtea cazarmii și transportat pe terenul de manevre. Compania de soldați infanteriști și semi-escadronul de cavalerie, la care se mai adăogase și o baterie de tunuri de câmp sesită cu puțin timp înainte din Italia formară un vast careu.

În centrul careului era aeroplanul; îndărătul soldaților se îngrămădea nu numai populația din Mogadiscio, dar și aceea a localităților vecine. În careu, în jurul aeroplanului, erau adunate toate autoritățile militare și civile, ofițerii în mare ținută și funcționarii în uniformă de gală.

Când cei trei cercetași, venind din cazarmă între colonelul Ferrandi și căpitanul Sannazzaro, apărură pe câmpul de manevre și trecură pe dinaintea rândurilor de soldați mulțimea aclamă frenetic.

Trompetele răsunară, tobele bătură, trupele prezentară armele și Raimond, Marius și Jan Bart, tremurând de bucurie și de orgoliu, palizi de emoție, avură senzația de a păși în plină glorie!

făcura ea la o paradă, înconjurul careului. Și, trecând prin fața drapelului, salutară, scoțând cu un gest larg pălăriile, pe când ofițerii salutau cu săbiile.

— Trăiască Italia!

— Trăiască cercetașii!

— Frumos aeroplan! frumos!

Și se auziră strigăte, exclamații de tot felul, râsete voioase și pălăriile fură asvârlite în aer pe când aplauzele răsunau.

Raimond, Marius și Jan Bart simțeau că emoția îi copleșea. Căci aci, în ochii indigenilor africani deveni italieni, sub ochii acelor coloniști, ai acelor funcționari, ai acelor soldați, ai acelor ofițeri, cei trei cercetași reprezentau Italia, patria, dar și inteligența, sângele rece, avântul, curajul, eroismul și eterna tinerețe a tineretului italian.

Și indigenii strigau entusiasmați:

— Trăiască Italia! Trăiască cercetașii!

Între timp cei trei tineri împreună cu căpitanul și colonelul se apropiaseră de aeroplan.

Aci colonelul se urcă pe o mică estradă, pe când cercetașii își luau locurile respective în nacela Aeroc-ului.

Ofițerul ridică mâna. Și încetul cu încetul, ovațiile încetară; se auziră încă strigăte depărtate, izolate. Apoi, în tăcerea care se făcu, răsună comanda sublocotenenților.

— Repauz!

Se auzi zgomotul surd al paturilor puștilor atingând pământul tare. Apoi tăcerea deveni absolută.

Atunci cu voce clară, vibrantă, energică, care se auzi de toată mulțimea, colonelul vorbi:

— Italieni, indigeni, coloni, funcționari și soldați, în numele celor trei cercetași vă mulțumim!

Vă mulțumim pentru aclamările voastre, pentru entuziasmul și emoția voastră.

Dar, la rândul nostru le spunem și noi celor trei cercetași: vă mulțumim. Le mulțumim pentru splendidul exemplu pe care ni-l dau. Ceeace au făcut și ceeace vor săvârși de aci înainte, e eroism italian. Sunt și vor rămâne pentru noi toți imaginea patriei, simbolul rasei noastre!

O ovațiune formidabilă întrerupse pe colonel. Acesta reluă:

— Bărbați și femei! Voi știți numele celor trei cercetași. Nu le uitați niciodată și învățați pe copiii voștri să le cunoască.

Apoi cu un gest pasional se întoarse spre cei trei prieteni, cari stau în picioare în nacelă și strigă:

— Cercetași, bravi fii ai Italiei, avântați-vă din nou în văzduh. Duceți-vă. Zburați deasupra Saharei. Zburați dela

un capăt la celălalt al Atlanticului. Inimile noastre sunt cu voi! Trăiască talia! Trăiască cei trei cercetași!

Fu un adevărat delir.

Câteva minute, aerul fu zguduit de o furtună de ovațiuni și aclamări.

Apoi toți funcționarii și ofițerii defilară pe estradă, strângând mâinile lui Raimond, Marius și Jan Bart.

Colonelul Ferrandi și căpitanul Sonnazzaro fură ultimii; ei îmbrățișară pe cei trei băeți silindu-se din răspuțeri să nu lase să le curgă lacrimile, care le umpleau ochii.

Imediat după aceea, estrada fu îndepărtată, un detașament de soldați călări dete mulțimea înapoi și făcu loc aeroplanului.

Cercetașii văzură că sosise momentul să părăsească acel Mogadiscio pe care n'aveau să-l uite nici odată.

— La revedere! La revedere! strigară împreună.

Și pe când Marius și Jean Bart în picioare, salutau fluturând pălăriile, Raimond, la volan, apăsă pe butonul de lansare a elicei. Aceasta se puse în mișcare, roțile începură să alunece pe teren și aeroplanul se ridică în văzduh, depărându-se cu mare viteză de când jos mulțimea aclama încă cu frenezie.

CAPITOLUL III

L a c u l C i a d

Aventura celor trei cercetași devenise foarte complicată. Trebuiau acum să străbată sudul Etiopiei, Africa sudaneză orientală britanică și Nigeria septentrională. Să se oprească spre a se odihni fie în împrejurimile lacului Ciad, deviând spre Est, fie la Tumbuctu, deviând spre Vest. Apoi să traverseze dela Sud spre Nord imensitatea Saharei și Marocul: aceasta era itinerariul.

Acest itinerar ar fi speriat pe aviatori încercați. Și le înspira, ce e drept, oare care teamă și celor trei cercetași.

Dar aveau acea încredere neînvinsă a tinereții și dată de experiența pericolelor prin care trecuseră.

Din nefericire, doi dintre ei erau răniți. Cu toate că rănilor lor erau pe cale de vindecare, cei doi băeți erau siliți să poarte încă brațul în eșarfă, ceea ce însemna că nu se puteau servi de el.

Totuș, cei trei tineri, cântau de bucurie înălțându-se deasupra Mogadisciou-lui. Când Aeroc-ul ajunsese la o mie de metri, Raimond care ședea la volan, dete viteza maximă de 200 kilometri pe oră. Marius, care sta alături de el se ocupa de pompa de ulei și supraveghea motorul, ale cărui piese principale erau vizibile la picioarele lui, de oarece scosese capacul care le acoperea de obicei. Și, pe scaunul de dinapoi, Jan Bart examina cu atenție harta și busola. O briză destul de tare sufla dela Est.

Vom devia fără voie spre Vest, zise Jan Bart, dacă vântul ăsta mai ține.

Zburăm cu două sute pe oră?

— Da, răspunse Marius.

— Atunci, în cincisprezece ore, vom fi la latitudinea lacului Ciad. Nu ne oprim noaptea?

— A nu! protestă Raimond.

Avem benzină suficientă, căci rezervorul e mare și motorul consumă puțin.

— Atunci, zise Jan Bart, dacă zburăm și noaptea și r...

aterizăm decât în caz de absolută necesitate, trebuie să reluăm regulamentul adoptat la plecarea din Roma, în ce privește orele de rând ?

— Tocmai, răspunde Raimond. Până la amiazi, stau eu la volan. De la amiazi la sease, va lua locul Marius. De la sease la miezul nopții iar eu. Și dela miezul nopții la sease dimineata, iar Marius. Acei cari nu vor fi la volan vor putea dormi și mânca. Cât pentru tine Jan Bart, cred că e mai bine ca tu să dormi în timpul celor șase sau șapte ore din zi și să veghezi apoi toată noaptea, ca să poți supraveghea drumul cu ajutorul stelelor, al busolei și al hărții.

— Ne-am înțeles! Dar fiindcă am dormit prea bine la Mogadiscio, nu voi dormi de cât mâine.

— Mâine vom fi deasupra Saharei! declară Raimond.

— Desigur! dacă nu ne împiedică nimic în cale.

Nimic mai liniștit ca o navigație aeriană, când vântul nu e prea tare, când cerul e senin, când nu e ceață sau când nu întâlnești goluri de aer.

Spre a evita pe cât era cu putință aceste ultime inconveniente, Raimond se urcă la 2000 metri.

Și toată ziua trecu în condiții, care făceau să se prevadă un viitor favorabil. Motorul n'avea nicio zguduire. Așezați de parbriz în contra vântului, stând comod pe scaunele lor, cei trei băeți se ocupară în liniște de aeroplan, dormiră, mâncară, băură, visară, discutară, priviră peisagiul, peisaj adese ori confuz și chiar invizibil, din pricina ceței, dar care alte ori se iveau în plină lumină a soarelui, cu o mare precizie. Păduri, savane, câmpii, coline nu prea înalte; iată ceeace văzură în timpul zilei.

La sease după amiazi, descoperiră o vastă întindere albastruie de formă triunghiulară.

— E întocmai cum îmi închipuiam, observă Jan Bart, am deviat spre sud. Orientarea numai după busolă nu dă precizia absolută, când nu ai pe teren puncte cunoscute, care să permită din când în când rectificarea direcției.

— Atunci, triunghiul acela albastru e lacul Ciad ? întreabă Marius.

— Mai mult ca probabil.

— A fost explorat de doi francezi, zise Raimond, Maistre și Gentil. Acest lac e într'adevăr de formă triunghiulară, puțin adânc, plin de insule, cu maluri nesigure și acoperite de trestii, după cât am citit prin cărți. Spre sud e pădurea virgină, a nord, începe Sahara.

— Și locuitorii ? întreabă Marius.

— Negri de diverse origini, răspunse Raimond. Nu-mi amintesc așa bine. Când citeam acele povestiri de călătorii nu-mi închipuiam că într-o zi voi trece pe aci.

— Dar acest lac Ciad e imens, zise Jan Bart. După scara

artu are o lățime de trei sute chilometri la bază și o lungime tot atât de mare.

— Se și vede ! întrerupse Marius, care se sculase. Dar întoarse brusc capul și zise cu glasul puțin cam îngrijorat :

— Oho !... motorul nu prea merge bine ! Tăceți ca să-l ascult. Ascultară câteșitrei și deodată își dederă seama că motorul nu mai funcționa.

— Motorul s'a oprit, strigă Raimond.

— Ne scoborîm, urlă Marius în acelaș timp. Dar Jan art cu calmul său obișnuit :

— Ia seama, Raimond. Suntem deasupra pădurii și nu ad luminișuri destul de mari spre a ateriza. Încearcă să aungi până la lac, căci de nu cădem peste arbori.

— Dar ce-o fi având motorul ! exclamă Marius. A mers bine până adineaori.

— Nimic grav, desigur, îl asigură Raimond. O să vedem und... Dar nu sfârși.

Aeroplanul fu ridicat ca și când un vulcan s'ar fi deschis sub el și l-ar fi asvârlit în aer.

Marius, care era în picioare, căzu pe genuchii lui Raimond și Jan Bart asvârlit cu violență înapoi se depărtă de artă, care pe jumătate deschisă și prinsă cu tinte solide pe mică planșă, fu smulsă, ruptă și luată de vânt.

— Harta ! harta ! strigă băiatul. Dar harta era departe. Împ de câteva secunde pe bordul Aeroc-ului fu o zăpăceală nedescr.

Din fericire, cei trei cerceși își recăpătară sângele recostul de repede spre a-si da seama de primejdie : aeroplanul era jucăria unor formidabile valuri de aer cauzate după ate probabilitățile de lacul ...

Și situația se complică din pricina motorului. Elicea părea înebunită și se învârtea după vânt. Atunci, cei trei cerceși se crezură pierduți. Dar în clipele acelea de groază, Raimond Balsan nu-și pierdu capul. Cu o mână pe volan, și cealaltă pe cârma de altitudine, supraveghea diversele poziții pe care le lua aeroplanul, făcând salturi brusce și mânua astfel comanda încât să ajute acțiunea stabilizatorului automat.

Și Aeroc-ul se comporta în așa mod, în cât ar fi părut fantastic cui l-ar fi privit de jos.

Lansat la început ca un proiectil, ajunsese deasupra lacului. Aci, pentru un moment, dansă nebunește. Apoi începu scoboare normal, dar cu o repeziciune fulgerătoare, ce tăie respirația tinerilor aviatori, cari se țineau cu putere, unul pe volan, iar ceilalți doi de spătarul scaunelor respective..

Apoi, brusc, sub presiunea ascendentă a aerului, aeroplanul rămase nemiscat, ca susperdat, timp de câteva secunde.

Apoi începu iar să danseze cu frenezie.

Se ridică, se scoborî, întorcându-se spre stânga și recăzu din nou.

— Adio ! prieteni ! strigă Marius. Dar aeroplanul se potoli o clipă, se înalță iarăși spre cer, descrie un sfert de cerc spre dreapta și căzu cu botul în jos, descriind un cerc foarte mic.

Aci, prins de un vârtej mai puternic de cât celelalte, fu dat peste cap și învârtit de două ori în loc, dar atât de repede încât cei trei băeți abia își putură da seama și puțin lipsi să nu fie proiectați afară din nacelă. Intorcându-se în sens orizontal, alunecă repede ca o săgeată în linie diagonală descendentă .

Talpa nacelei lovi apa lacului făcând-o să sară în două enorme cascade deoparte și de alta... sărind, lunecând, acisburând pe deasupra apei și aci spintecând-o ca fierul unui plug, Aero-cul se comportă însfârșit ca o barcă obișnuită, care lansată cu mare viteză s'ar opri apoi stăpână pe sine.

Însfârșit, încetini și începu să plutească... Și de data asta moartea trecuse pe lângă cei trei tineri fără să-i atingă. Trăiau, după ce avuseseră pentru câteva minute, ce li se păruseră ore nesfârșite, siguranța că dintr'o clipă într'alta vor fi isbiți de vreo insulă, sau că se vor scufunda în apele lacului.

Trăiau, și hidroavionul lor plutea ușor, împins pe apa liniștită, de un vântișor, care sufla asupra aripilor puțin înclinate ca în pânzele unei bărci

CAPITOLUL IV

STRIGATUL DE ALARMA

Timp de câteva minute, Raimond, Marius și Jan Bart, țintuiți pe scaunele lor, nu avură putere să vorbească. Își auzeau inimile bătând și aveau unghiile albe și mâinile vinete, până într'atâtta emoția le oprise circulația sângelui.

Primul, care vorbi, fu Marius, dar nu spuse prea multe:

— La naiba... bâlbâi el.

Cei trei băeți se priviră. Și un zâmbet de fericire le ilumină obrazul. Și-atunci vorbiră toți deodată:

— Am scăpat ușor! zise Raimond.

— M'am văzut mort, strigă Marius.

— Pe Cristof Columb! Zise Jan Bart, de astă dată am crezut că n'o să mai vorbim!...

Și atunci, printr'o reacție nervoasă, începură să râdă cu ochii umezi de emoție.

„Aeroc“-ul luneca pe lac. Apele liniștite și albastre se întindeau la infinit presărate de numeroase insule ce formau imense buchete de frunze. Pe cerul senin fugeau nori ușori. Nu se auzea alt zgomot decât acela produs de undele minuscule, ce loveau carena de aluminiu a hidroavionului. Nu se vedea ființă omenească, sau vreun animal, oarecare nici pe apă, nici pe malurile micilor insule înverzite.

Peisagiul, căruia doar arborii îi dau un aspect exotic, era de o frumusețe, de o dulceață și de o liniște infinite.

Raimond Balsan înțelese că era de datoria lui ca șef ca cel mai mare să readucă la situația prezentă gândurile tovarășilor săi de aventuri.

Se ridică și cu glasul său limpede și vesel, zise tare:

— Hop! să nu ne mai gândim la primejdiile trecute. Să ne gândim mai curând la incidentul, care era să ne facă victimele sale. Marius, motorul s'a oprit brusc, fără vreo cauză aparentă. Trebuie să aflăm de ce.

— E just! zise Marius. Să luăm vâslele și să conducem hidroavionul pe insula cea mai apropiată. Il vom lega de mal și-l vom putea examina în liniste.

— Foarte bine! zise Jan Bart. Asta e treaba voastră ca mecanici. Dar eu, până una alta nu mai am harta Africei. Mi-a luat-o vântul. Nu ne vom mai putea orienta pe uscat. De la lacul Ciad la Tanger sunt vreo trei mii de kilometri în linie dreaptă și noi trebuie să traversăm Sahara dela Sud-Est la Nord-Vest... asta e tot ce știu.

— Ei și! exclamă Marius, ridicând din umeri. Nu sunt decât cincisprezece ore de zbor. La naiba! Vei consulta busola ca să ne putem menține în direcția Nord-Vest... și vom ajunge la Tanger, sau la Ceuta, sau la Rabat, într'un loc însfârșit, de pe coasta Marocului...

— La drept vorbind, zise Raimond, o hartă e folositoare când străbați o țară accidentată sau foarte populată... Dar, deasupra Saharei e ca și deasupra Oceanului; harta nu ne-ar servi la mare lucru. Consolează-te deci, de pierderea asta, Jan Bart...

— Mă consolez! mă consolez! Se înțelege că mă consolez! bombăni Jan Bart. Dar asta nu împiedică să-mi placă să am o hartă la mine când voiajez!

Raimond și Marius nu insistară. Vorbind, desfăcuseră două mici lopeți ușoare, dar extrem de solide, de vreme ce erau prevăzute cu o lamă de oțel flexibil, — care fuseseră legate în interiorul nacelei. Și, transformând astfel aeroplanul într'o adevărată barcă, începură să vâslească, îndreptându-se spre insula cea mai apropiată.

După cinci minute *Aeroc*-ul se opri pe nisip. Jan Bart sări pe malul uscat, care era la un metru de parbriz și legă aparatul de un arbore cu ajutorul unui cablu. Pe de altă parte Raimond și Marius aruncaseră o ancoră îndărătul nacelei dealungul fuzelajului. Astfel că, afară numai în caz când ar fi suflat un vânt puternic, stabilitatea aeroplanului era garantată.

— Jan Bart, ordonă Raimond, tu vei face de santinelă; așează-te călare pe parbriz de unde vei putea vedea totul în jur; și în caz de pericol, d-ne strigătul de alarmă. Intre timp Marius și cu mine vom examina motorul.

Cu *browning*-ul în mână, Jan Bart se așeză călare pe parbriz într'o astfel de poziție încât întorcând capul în dreapta și în stânga vedea tot orizontul. Nu vedea totuș acea porțiune a insulei, ce se găsea îndărătul său. Dar, dacă un om sau un animal ar fi venit din partea aceea, apropierea sa ar fi fost trădată de fâșiitul inevitabil al frunzelor de oarece vegetația insulei era foarte bogată.

Jan Bart era foarte necăjit că nu se putea servi de frumoasa carabină cu repetiție și cu gloanțe explosibile care-i fusese dată în dar la Mogadiscio; dar când ai un braț rănit, legat de gât nu te poți servi decât de revolver. Raimond și Marius între timp descoperiseră motorul și îl examinau cu

deamănuntul. Cum se întâmplă de obicei, abia după ce examină toate piesele, descoperiră însfârșit defectul.

— Am găsit ! exclamă Raimond. Nu e nici o avarie. E benzina, care nu ajunge la motor.

— Atunci s'a astupat țeava de scurgere?

— Desigur.

— Să demontăm țeava !

Așa și făcură. Țeava aceea destul de strâmtă, servea la scurgerea benzinei din rezervor în motor. Sondând-o cu o sârmă de oțel, Marius găsi că era astupată la mijloc. Impinse mai tare sârma și constată că se formase la o îndoitură a țevei un adevărat dop din diverse murdării, care se strânseseră acolo.

După ce fu curățată cu multă grijă, țeava fu pusă iarăși în stare să funcționeze.

Dar de unde vin acele murdării? întrebă Raimond. În punctul în care țeava comunică cu rezervorul e o sită metalică a cărei destinație e tocmai să oprească eventualele impurități ale benzinei.

— Am găsit ! zise Marius. Sita metalică e ruptă. Robinetul, care despărțea sita metalică de rezervor era închis, Puteau deci schimba sita. Dar le trebui timp, căci era o lucrare delicată. Totuși o duseră la bun sfârșit. Și cei doi băeți se pregăteau să pună totul la loc, când un strigăt de alarmă fu repetat de trei ori de Jan Bart:

— Acre ! acre ! acre ! (*).

Punând iute tubul pe podeaua nacelei, Marius se ridică punând mâna dreaptă pe mânerul *browning*-ului.

Raimond era deja în picioare cu carabina în mână.

Priviră în toate părțile.

— Nu văd nimic, zise Raimond.

— Nici eu, la naiba !

Jan Bart se scoborâse din observatorul său spre a fi la acelaș nivel cu camarazii săi din nacelă.

— Așteptați, murmură el. Priviți cele două insule vecine, colo, în fața noastră. Nu sunt decât la vreo cincizeci de metri de-acî.

— Ei și ?

— Ei și, în strâmtoarea, care desparte cele două insule am văzut trecând o pirogă.

— O pirogă ?

— Da... Cu mai mulți oameni; n'am putut să-i număr. Dar, erau negri pe jumătate goi... Și alții, albi de tot, ca și când ar fi fost îmbrăcați în burnuzuri arabe. Piroga a venit dindărătul insulei din stînga și a dispărut îndărătul celei

*) Acesta era strigătul de alarmă convenit între ei.

din dreapta... Așteptați, îi vom vedea probabil în curând căci poate că nu s'au oprit în dosul insulei.

— Să așteptăm! zise Raimond.

— Poate că nu e nici un pericol, adăogă Marius.

— Ehe! mormăi Jan Bart.

— Ei! ce e? la naiba! explică-te.

— Sunt sigur că am citit undeva, că niște arabi tuaregi, vânători de sclavi, bântuie regiunile din jurul lacului Ciad. Ei răpesc tineri negri și negre spre a alimenta târgurile de sclavi, care există încă în unele orașe din Maroc, în Tripolitania și în Turcia asiatică... Ba chiar, când am plecat noi din Italia, ziarele anunțau, că colonelul Largeau era pe punctul de a pleca din Marsilia, în fruntea unei expediții militare, spre a pacifica regiunile din jurul lacului Ciad, în special țara numită Barku, la nord-est și spre a prinde pe ultimii negustori de sclavi.

— E exact! afirmă Raimund. Și eu am citit.

Cu acea bătaie de inimă, pe care o simt chiar și cei mai curagioși în fața posibilității unui pericol de natură necunoscută, cei trei tineri așteptară ascunși îndărătul scaunelor din nacelă, nelăsând să depășească marginea acesteia decât fruntea goală, căci scosuseră pălăriile și ochii. Așteptau cu nerăbdare, ca piroga semnalată să se ivească din nou.

CAPITOLUL V

Corsarii lacului Cien

După un sfert de oră de așteptare, în timpul căruia văzură nimic, Raimond Balsan zise cu jumătate glas :

— Suntem niște proști.

— Dece ? întrebă Marius

— Pentrucă am fi putut profita de timpul ăsta ca să montăm țeava.

— Ai dreptate ! Hai s-o punem repede.

— Da ! Stai de pază, Jan Bart.

— Am înțeles !

— Dacă e vre-un pericol, urmă Raimond n'avem de să ridicăm ancora, să desfacem cablul și să plecăm. Ar fi prisos să ne distrăm dând o luptă navală, când o putem evita. Nu suntem aci ca să ne războim cu vânătorii de scl

Tot vorbind, Raimond Balsan lăsase carabina și luă bul, din nacelă, iar Marius după ce puse *browningul* iarăsteaca dela brâu, se apucă să ungă șurubul care fixa tub. Cei doi băeți lucrau cu o preciziune, care dovedea cunoștele lor mecanice. Când totul fu gata, Marius spuse lui Raimond să deschidă robinetul rezervorului și observă punct în care benzina ajungea la motor.

— Bravo! curge!

Aruncă o ultimă ochire la mecanismele motorului ridicându-se, spuse cu aerul satisfăcut:

— Uf ! Curge.

Dar nu termină. Un „*acré*“ înăbușit din partea lui Bart îi tăie vorba. Cu un gest instinctiv trase *browningul* pe când Raimond își lua carabina și amândoi se lăsară îndărătul scăunașelor, alături de Jan Bart, care luase ochiul și se uita în direcția pirogii, care eșea din dărătul sulei.

Era o pirogă foarte lungă și ocupată de oameni puștrânși unul de altul ca să-i poată număra. Se destingea tuși că unii erau îmbrăcați în niște cămăși sau burnuse albe, pe când ceilalți aveau pieptul gol.

- Oho ! murmură Raimond. Văd niște pete cenușii pringru și alb ; ce-o fi ? Tu le vezi, Jan Bart !
- Nenorocire ! șopti ligurul, fără să lase ochianul.
- Ce e ?
- Acele pete sunt uniforme italiene.
- Unifor... bâlbâi Marius.
- Da recunosc tunicile cavaleriștilor libici... știți ca a e cari i-am văzut la parada de anul trecut... Sunt doi.. nieri ! Au mâinile legate la spate ca și toți negri...
- La naiba ! zise Marius.
- Uită-te ! uită-te iar și spune-ne ce vezi, zise Raimond onat.
- Așteaptă ! Unul are un grad... e un sergent. Acum îi parte bine. Sunt doi, patru, șase, opt, doisprezece arabi , înarmați cu carabine și săbii scurte... șase negri su- și șase mici negre cu mâinile legate la spate și cei doi i. Cei patru vâslași sunt arabi ; țin între genunchi câte că... Nu mai sunt alții.
- Sunt destui și ăștia, declară Raimond. Noi nu suntem innați să stărpim traficul cu sclavi. Colonelul Largeau descurca mai bine decât noi... Marius, sări în sus, roșu inie.
- Dar noi nu putem...
- Tăcere Marius ! voiam tocmai să spun ceeace te gân- tu. Nu ! Nu putem lăsa în mâinile vânătorilor de sclavi, corsari ai lacului Ciad, cum le spune colonelul Moll, item lăsa pe doi bravi negri, cari au devenit soldați ita- .. Trebuie să-i eliberăm.
- Bravo ! strigă Marius !
- Acré, zise Jan Bart. Piroga s'a oprit. Toți arabii s'au spre noi. Au văzut hidroavionul nostru.
- N'avem nici o clipă de pierdut, zise Raimond. Am o dar n'avem timp de vorbit. Eu vă voi comanda...
- Și noi ne vom supune, se înțelege !.. Continuă Jan cu glasul său liniștit.
- Ne-am înțeles ! Comandați, domnu'le căpitan Rai- !
- Jan Bart, tu desfă cablul ! Marius, îndată ce cablul desfăcut, trage ancora la bord... Repede ! Și Raimond ză la volan. Indată ce cablul care lega avionul de un e de pe mal fu desfăcut, Raimond puse în mișcare eli- are se învârti din ce în ce mai iute, pe când avionul înapoi, tras de Marius cu ajutorul cablului ancorei.
- Marius ! strigă Raimond. Inainte de a scoate ancora und, așteaptă ca vântul să împingă aparatul, descriind mi-cerc...
- Pot înlesni miscarea, dând o lovitură de lopată, zise art.

— Ai dreptate ! aprobă Raimond ! Fă cum ai spus ! Ridică ancora, Marius !

Cei doi băieți executară întocmai mișcările și îndreptară astfel aparatul în direcția pirogei.

— Atenție ! zise Raimond, pornim.

Motorul se puse în mișcare, făcând să se învârtască elicea cu o viteză de zece ori mai mare. Aeroplanul alunecă pe apa liniștită și deodată se ridică în aer.

— Marius ! Jan Bart ! zise Raimond, pe când conducea cu un minunat sânge rece... Luați o bucată de hârtie și un creion...

— Gata, ziseră cei doi, după o secundă.

Marius luase o bucată de hârtie galbenă și groasă, care servise la împachetarea unei cutii de conserve, iar Jan Bart scosese un creion din buzunar.

— Jan Bart ! ordonă Raimond, scrie ceeace-ți dictez :

Jan Bart puse hârtia pe capacul cutiei cu provizii și Raimond dictă :

„Ordonăm vânătorilor de sclavi să se îndrepte imediat spre malul cel mai apropiat al lacului, să debarce pe toți prizonierii și să-i lase acolo.

„Ordonăm vânătorilor de sclavi să se urce iar în piroga lor și să dispară cât mai repede din ochii noștri, debarcând pe oricare dintre insule, care însă trebuie să se găsească la o depărtare de cel puțin trei bătaii de pușcă de malul lacului.

„Dacă aceste ordine nu vor fi imediat executate, vânătorii de sclavi vor fi imediat împușcați...”

Și schimbând tonul, Raimond întrebă :

— S'a făcut ?

— S'a făcut ! răspunse Jan Bart.

— Atunci iscălește-ne pe toți trei : Balsan, Colombo și Callega, cercetași italieni.

— Bun ! Indoaie hârtia și leag-o de-o bucată de lemn marecare... Și când vom fi deasupra pirogei las-o să cadă...

— Dar crezi că acești arabi vor ști să citească italienește ?

— Ei nu ! dar cei doi soldați da !

— Și dacă nu se supun ?

— Atunci voi zbura în așa mod în cât să trec pe de-a-supra pirogei, lăsând pe prizonieri în dreapta mea... Voi doi vă veți așeza în partea cealaltă și veți trage asupra arabilor. Probabil că vor trage și ei asupra noastră, dar de jos în sus tirul nu e așa de sigur și apoi nu sunt buni trăgaci... Și va fi de-ajuns să atingem pe unul, pentru ca ceilalți să se supună.

— Oho ! zise Marius, care luase ochianul și privea spre pirogă. Mi se pare că se vor supune imediat, căci, după gesturile și atitudinea lor, mi se pare că le e cam frică !

— Asvârl ! zise în acel moment Jan Bart. Trecem tot.

mai deasupra lor. Și lăsa să cadă bucata de lemn de care era legată hârtia. Apoi, împins de un gând spontan, înalță pe fuzelaj tricolorul italian. Aeroplanul era la o înălțime de cincizeci de metri și Raimond îl făcu să zboare în jurul pirogei, descriind un cerc extrem de mic.

Aplecați pe balustradă, Marius și Jan Bart, priveau în jos cu o extremă curiozitate. Și iată ce văzură și ce comunică imediat lui Raimond, care se ocupa exclusiv de conducerea aparatului, destul de dificilă în acel loc, din pricina vântului și a golurilor de aer.

Negrii îngenunchiaseră în fundul pirogei cu capul în mâini. Cei doi soldați ridicaseră capul și zâmbind cu gura până la urechi, strigau cu un accent foarte comic :

— Trăiască Italia !

Cât pentru Tuaregi, unii lăsaseră vâslele și luaseră puștile, iar alții, în picioare, agitau brațele goale ce le eșeau din mânecile largi ale burnuzurilor. Aveau ochii și gura căscată și păreau prea încremenți ca să mai strige sau să vorbească. Văzură căzând bucata de lemn din aeroplan, dar păreau că nu-și dau seama de ceeace trebuiau să facă. Cei doi soldați spuseră repede ceva și atunci doi arabi, luând lopețile îndreptară piroga spre locul unde plutea bucata de lemn, pe care unul din ei o scoase din apă. O trecură din mână în mână și însfârșit, unul din ei se gândi să desfacă hârtia. Sergentul spuse ceva și unul din arabi îi dăde hârtia. După ce o citi, tâlmăci celor din jur cele scrise. Arabii îl puseră să mai citească odată și apoi toți ridicară capetele spre aeroplan, care descria mereu cercuri deasupra lor. Atunci unul din tuaregi vorbi și toți ceilalți arabi se grupară pe cât le era posibil în extremitatea pirogei, opusă aceleia în care se aflau prizonierii. Era evident că voiau să discute fără să fie auziți de aceștia.

După câteva minute, tuaregii se așezară liniștiți la locurile lor. Unul din ei vorbi cu soldații și sergentul ridicând capul, strigă din toate puterile :

— Spun că vor debarca ! Trăiască Italia !

— Trăiască Italia ! răspunseră cei trei cercetași de sus. Și văzură piroga îndreptându-se cu repeziciune spre est. Într'adevăr, de partea aceea malul nu era prea departe.

Raimond urma în zbor piroga, pe când Marius o observa prin ochian, iar Jan Bart examina configurația locului, silindu-se să stabilească din memorie, în ce poziție se aflau.

— Ce păcat că mi-am pierdut harta, murmură el. După calculele mele însă, trebuie să ne găsim prin apropierea satului Boll...

Și deodată strigă :

— Marius ! dă-mi ochianul. N'ai nevoie ca să observi pi-

roga, care e la o sută de metri. Și după ce se uită prin ochian exclamă :

— Nu m'am înșelat. Văd niște căsuțe și o baracă de scânduri. Trebuie să fie Boll... Dar nu văd pe nimeni. Satul pare pustiu...

Tăcu o clipă. Apoi cu voce schibată :

— Oh ! dar baraca e incendiată pe jumătate. Și multe case sunt arse. Raimond ! Marius ! văd cadavre !... Satul a fost prădat, ars.

Marius strigă :

— Poate că arabii ăștia sunt vinovații !

— Se prea poate, zise Jan Bart, continuând să privească prin ochian.

— Dar, atunci le trebuie o pedeapsă, zise Marius, indignat. O pedeapsă exemplară... Ei Raimond, ai auzit ? Ce zici ?

— Sunt de părerea ta, răspunse Raimond fără să întoarcă însă capul.

— Bravo ! Bravo ! strigă Marius.

Jan Bart observa plaja, iar Marius piroga, pe când Raimond evolua mereu deasupra acesteia. Nu putea fi vorba de o scoborîre pe apele lacului sau pe plajă, de oarece neputându-se servi toți de carabine, ar fi fost puși în inferioritate, — în cazul unei trădări din partea tuaregilor, — fată de numărul acestora. Pe când rămânând în aer, cei trei cercetași aveau o incontestabilă superioritate asupra tuaregilor, chiar dacă aceștia ar fi fost de zece ori mai numeroși ; o superioritate morală în realitate, căci desigur că arabii și-ar fi închipuit că pasărea mecanică era înarmată cu bombe, mitraliere și alte arme din cele despre care auziseră că le întrebuintează albi.

În nici un caz, deci aeroplanul n'avea să se scoboare nici pe apă nici pe uscat. Aceasta rezultă clar din termenii ultimului trimis de Raimond vânătorilor de sclavi. Prima parte a planului întocmit de Raimond, fusese împlinită întocmai și anume să facă pe tuaregi să se supuie. Cât pentru a doua, adică depunerea prizonierilor pe plajă și retragerea tuarezilor, avea desigur să se împlinească și ea, de vreme ce piroga intra în acel moment printre trestii ce formau un brâu larg în jurul malului insulei.

CAPITOLUL VI

Viclenia ...și forța

În momentul în care piroga pătrundea printre trestii și înainta spre mal, Raimond zise:

— Marius, Jean Bart, ocupați-vă voi de cele ce se petrec colo jos și raportați-mi imediat. Chiar dacă nu vă răspund, voi vorbiți-mi. Eu trebuie să-mi concentrez toată atenția asupra volanului. Vedeți că facem salturi de câte douăzeci de metri din pricina golurilor de aer.

— Bine, băiete, zise Marius.

— Da! adăogă Jan Bart, care nu întrebuinta niciodată cuvinte de multe silabe, pe când Marius nu se putea mulțumi cu cuvinte de o singură silabă.

Și amândoi se apucară să observe piroga dând imediat raportul lui Raimond.

— Piroga a ajuns la mal, începu Jan Bart, un mal râpos, de trei-patru metri înălțime, format din stânci și acoperit de o vegetație destul de bogată.

— Trei arabi debarcă, adăogă Marius; se cațără pe stânci. Acum, prizonierii, având în frunte pe cei doi cavaleriști.

Se auzi un strigăt gutural.

— E un arab care a strigat, reluă Jan Bart. Face semn spre satul incendiat.

— Ah! continuă Marius. Uite cai!

— Da, doisprezece cai dincolo de sat, în marginea păduricii...

— Doisprezece, treisprezece, paisprezece, șaisprezece, optsprezece, douăzeci și unu, continuă Marius. Douăzeci și unu de cai!

— Ceilalți arabi debarcă.

— Oho! Ce înseamnă asta? Toți o iau la fugă în spre cai, târînd după dânșii pe prizonieri.

— Trebuie să fie la mijloc vreo trădare, strigă Jan-Bart. Ce e de făcut, Raimond? Leagă pe prizonieri pe cai și ei sar

pe ceilalți, punând în fața lor, pe șea, femeii. Cei doi soldați sunt legați fiecare pe câte un cal împreună cu un negru.

— Atenție, urlă Marius... duc puștile la ochi, trag...

Cu sânge rece, Raimond făcu aparatul să se ridice deasupra arborilor. O salvă răsună în văzduh.

— Indreaptă aparatul iarăș deasupra satului! strigă Marius. Trebuie neapărat să vedem!

Dar când aeroplanul fu iarăși deasupra satului pustiit, arabi, prizonieri și cai dispăruseră. Și se auzea lămurit trototul cailor prin păduricea învecinată.

— Bandiții! exclamă Raimond, ne-au jucat o festă! Desigur că ei au ars satul și au măcelărit majoritatea locuitorilor, luând pe ceilalți prizonieri. Dar nu-mi explic ce cautau pe lac. Caii îi așteptau desigur acolo, sub paza unuia sau doi dintre ei. Și acum au sters-o. Dar, jur că nu vor avea nici ultimul cuvânt.

— Ce vrei să faci? întrebă Marius.

— Păduricea nu e mare, spre vest e închisă de lac; la sud o savană o separă de pădurea virgină; la vest și la nord e mărginită de stepa care se întinde până unde începe adevărata Sahara. Ne vom ridica la o înălțime de unde să putem cuprinde cu privirea tot circuitul păduricii, mai ales în dreapta și spre nord. Când caii vor eși, căci trebuie să iasă printre arbori, îi vom vedea și îi vom urmări.

Era, într'adevăr, singurul lucru ce puteau face, de vreme ce nu voiau să părăsească pe cei doi soldați indigeni, lăăsându-i în mâinile Tuaregilor.

— Planul arabilor, zise Jan-Bart, trebuie să fie ca să neargă cât mai mult prin pădure, până ce ne vor face să ne pierdem. Trebuie să fi auzit desigur dela arabii dela nord că aeroplanele nu pot sta prea multe ore în aer, fără să se reprovizioneze cu benzină.

— Desigur, adăugă Marius. Și pariez că unul din ei are însărcinarea să ne observe printre frunze.

— Fi bine! zise Raimond. Ii vom face să creadă că am plecat. Ne vom urca la două mii de metri. Ei nu ne vor vedea, pe când noi, cu ochianul, nu-l vom pierde din vedere, căci el va fi din pădure.

— Ai dreptate, aprobară împreună Marius și Jan-Bart.

Și descriind o largă spirală, aeroplanul începu să urce. Și timp de mai bine de o oră, Raimond conduse aparatul, pe când Marius și Jan-Bart cercetau pădurea și împrejurimile cu ochianul.

In sfârșit ligurul strigă:

— Acrè! Au eșit! In spre nord-est!

— Pe toți dracii! Bine că s'au hotărât! bombăni Marius.

— Să-l urmărim dela această înălțime, propuse Rai-

mond. Când vor fi în mijlocul câmpiei sterpe, la o distanță suficientă de pădurice, vom scobori.

— Dar noi, obiectă Marius, cu revolverele noastre nu putem trage asupra lor dela o așa distanță, căci s'ar putea ca în loc să tragem asupra arabilor, să rănim pe vreunul din prizonieri.

— E drept! răspunse Raimond. Dar eu cu carabina mea dacă sunt destul de aproape, sunt sigur că nu voi da greș Marius, te simți în stare să ții numai cu o mână volanul?

— Cred și eu că mă simt în stare, răspunse Marius.

— Nu! și nu! le tăia vorba Jan Bart continuând să examineze cu ochianul pe cei de jos.

— Și dece nu? întrebă uimit Marius, cam atins.

— Nu vreau să spun că tu nu ești în stare să ții cu o mână volanul, explică Jan Bart, cu calmul său obișnuit. Vreau să spun că planul lui Raimond e puțin sigur și primejdios. Am altă idee, care, poate, va fi mai bună.

— Să auzim! zise Raimond, dirijând aeroplanul în direcția nord-est, indicată de Jan-Bart.

— Ei bine! iată părerea mea: Dacă am avea bombe ar fi ușor să le aruncăm asupra bandiților, fără că ei să ne vadă și fără a servi de țintă gloanțelor lor. Dar nu e cazul. Nu avem bombe. Ceva mai mult, dacă tu Raimond ai trage cu carabina, ai risca să rănești sau să ucizi pe cei doi soldați pe cari vrem tocmai să-i salvăm! Și apoi mai riscăm să fim și noi răniți, expunându-ne la tirul Tuaregilor, deoarece Aeroc-ul nu e blindat. Deci nu sunt partizanul unui atac.

— Foarte bine, răspunse Marius, încă iritat. Și ce plan ai tu?

— Iată, zise liniștit Jan-Bart. Pentru un moment, forța nu e de partea noastră. Să adoptăm, deci, viclenia. Să ne menținem la această altitudine, ca să rămânem invizibili și să urmărim pe tuaregi, descriind cercuri lungi, în așa mod încât să înaintăm în aceeași direcție cu ei, fără a-i pierde din vedere.

— Tocmai asta și fac în acest moment, răspunse Raimond. Ii vezi încă prin ochian?

— Da! Da!

— Ei bine? întrerupse Marius, nerăbdător.

— Ei bine, continuă ligurul, vom aștepta să se oprească și desigur că se vor opri să poposească. Vom rămâne în aer până noaptea târziu, apoi vom ateriza fără zgomot la o mică distanță de ei și Marius și cu mine ne vom scobori, pe când tu, Raimond, te vei înălța iarăș cu aparatul, având grijă să zbori în așa mod încât tuaregii să te vadă, căci desigur mulți din ei vor veghia în timpul nopții. Vei face să fluere sirena, atât spre a le atrage atenția, cât și spre a da de veste celor doi soldați că suntem aci. Și vei ateriza apoi.

la cinci sau șase sute metri departe de lagărul lor. Vei striga: „Ajutor ! Ajutor !“ sau orice altceva ca să-i faci să creadă că ai aterizat fiindcă ți s'a întâmplat ceva. Sunt nouăzeci și nouă de probabilități la sută ca tuaregii să se repeadă spre aeroplan, crezând că-l vor putea captura. Iar tu, făcând aparatul să ruleze pe pământ, sau zburând în mari salturi, îl vei face să se țină după tine, cu gândul că ne vor putea ajunge. Asta e ceea ce trebuie să faci tu, Raimond. Cât despre mine și Marius, lucrul e mai simplu. Ne vom strecura în apropierea lagărului. Vom intra, vom descoperi locul unde sunt ținuți cei doi prizonieri. Vom ucide pe paznicul lor, dacă va fi unul, vom libera pe soldați și le vom da carabinele noastre. Eu am la mine un fluer. În momentul acela voi fluera. Tu te vei înălța cu aparatul și vei aștepta acolo sus ca noi și soldații prizonieri să fi pedepsit pe vânătorii de sclavi. Iată planul meu. Ce ziceți de el? Și liniștit, ca și când ar fi fost vorba de o simplă plimbare, Jan-Bart continuă să privească prin ochian spre călăreții ce abia se zăreau jos.

Câ mâinile pe volan, Raimond întoarse capul și aruncă lui Marius o privire malițioasă, ca cineva căruia i s'a propus o glumă pe seama unuia pe care nu-l poate suferi. Cât pentru Marius, el râdea deabinele și îngenunchiând pe scaun întinse bratul valid pe deasupra spătarului, bătând pe umăr pe Jan Bart, care sta aplecat peste balustradă, privind jos.

— Bravo Jan-Bart! Ești un om și jumătate. Ideea ta e genială ! Și dacă Raimond o aprobă, eu sunt de acord.

— O aprob, zise Raimond zâmbind. Dar adăogă imediat cu gravitate :

— Dar numai în caz când Tuaregii vor face un adevărat lagăr, cu corturi; căci dacă poposesc numai și se culcă lângă cail lor, voi nu veți putea să v'ascundeți într'un loc absolut deschis și ar fi de ajuns ca unul din ei să stea de veghe ca să vă descopere imediat. El ar da numaidecât alarma și ați fi imediat măcelăriți sau făcuți prizonieri. Pe când dacă sunt corturi, va fi de ajuns să înaintați din partea opusă aceleia în care s'ar afla eventuala santinelă și i-ați putea ușor ataca înainte ca ei să prinde de veste.

— Atunci, planul meu e realizabil, continuă Jan-Bart, împerturbabil, deoarece, în momentul în care am descoperit cail, îndărătul satului pustiit, am văzut foarte bine că aceștia aveau legate pe spinare pânze strânse și pari pentru făcut corturi, desigur.

— În cazul ăsta, conchise Raimond, Jan-Bart, vei continua să observi și să-mi dai din când în când indicațiile necesare asupra direcției ce trebuie să urmez. Tu, Marius, ocupă-te de pompa de ulei și de motor. Și să așteptăm ca d-nii tuaregi să binevoiască să se oprească.

Din momentul acela nu mai vorbira decât spre a-și da unele instrucții reciproce.

Poziția celor două părți era aceasta: jos pe terenul gol, de stepă nisipoasă, care era întreruptă ici și colo de grupuri de salcâmi și de garduri vii formate din cactuși, cavalcada vânătorilor de sclavi se îndrepta în linie dreaptă spre nord, când în trap, când în galop. În aer, la o înălțime de vreo 2000 de metri, aeroplanul zbura fără zgomot, descriind inelele unui lanț imaginar, care se întindea mereu în spre nord.

Intr'adevăr, spre a putea rămâne tot timpul deasupra călăreților pe cari îi întrecea la fiecare trei minute, chiar zburând cu viteza minimă de 100 kilometri pe oră, *Aeroc-ul* apoi îi ajungea din nou, îi întrecea și în clipa în care Jan-Bart era pe punctul de a-i pierde din vedere, Raimond, vestit de camaradul său, o lua iar înapoi... și așa iar dela început... Aceasta dură până la apusul soarelui. Atunci tuaregii se opriră, dar numai spre a mânca și a lăsa să mai răsufle caii. Nu ridicară corturi. Și după un popas de o jumătate de oră plecară iarăși spre nord. Raimond începu iarăși să descrie inele de lanț. Dar cei trei cercetași nu erau mulțumiți. La ora asta am fi fost de mult la Maroc, dacă am fi zburat în linie dreaptă și cu viteză mare, tot timpul cât am zburat mai mult în loc. Dar am spus că vom elibera pe prizonieri și îi vom elibera

— Sunt de aceeași părere, zise Marius.

Dar ce dracu fac bandiții ăștia de nu se mai opresc odată ?

— Nu te supăra, Marius, zise Jan-Bart cu sângele lui rece. Noaptea va fi foarte luminoasă. Nu-i vom pierde din vedere, fiindcă hainele lor albe se vor vedea bine în bătaia lunii. Și apoi când se vor opri, vor fi nevoiți să facă un popas mai lung, din pricina cailor, cari vor fi istoviți de oboseala drumului.

— Vor, desigur, să ajungă la vreun sat indigen pierdut în marginea Saharei.

— Intr'un sat compus din colibe de pământ sau de crăci va fi mai ușor să ne punem planul în aplicare, zise Jan-Bart. Răbdare !

Și timp de câteva ore din noapte făcură același lucru ce făcuseră și ziua. Dar, Marius, care se uitase la ceas, spunea tocmai era miezul nopții fără un sfert, când Jan-Bart dete semnalul de alarmă :

— Acrè! Se opresc în gața unui grup de Pete Negre, pe care nu le disting bine, dar care trebuie să fie colibe. Raimond, vei zbura acuma în cerc!

La lumina lunii și a stelelor care luceau pe cer. se mi-

teau, într'adevăr, distinge niște pete negre pe terenul albicios.

Jan-Bart înlocuise ochianul cu o lunetă marină pentru noapte și putea urmări evoluțiile tuaregilor cu destulă precizie. Il văzu deci oprindu-se înaintea acelor pete negre și își dădea seama că se pregăteau să poposească scoțând șeile de pe cai, aprinzând focurile și pregătind ceva pentru a se ospăta. Trecu astfel aproape o oră și, în aer, nevăzut, Aerocul continua să zboare. Deodată Jan-Bart lăsă luneta și zise:

— E momentul să aterizăm, Raimond.

— Crezi ?

— Da, Tuaregii și prizonierii sunt în colibe, lângă care au legat caii. N'a mai rămas afară decât o santinelă care stă în picioare în fața singurului foc aprins.

— Atunci, să ne scoborîm, zise Raimond. Și fiți gata.

Pe când Raimond, stingând motorul, scobora într'un lung zbor planat, care trebuia să-l facă să aterizeze la vreun kilometru distanță de mal, Marius și Jan-Bart își puneau pe umăr câte o carabină și cartușiere la brâu, înfundându-și pălăriile pe cap și verificând încărcătura browning-urilor.

Cei doi cercetași n'aveau nici o teamă, ducându-se să-și expuie viața spre a salva pe doi indigeni în serviciul Italiei! De data asta nu lucrau pentru ei ci pentru niște indigeni deveniți compatrioți și aveau în suflet un eroism lipsit de orice preocupare personală.

Tăcerea în natură era absolută. Nu se simțea nicio auzire în noaptea aceea calmă. Totuș, din când în când se auzeau venind de departe mugete de șacali, cari-și căutau hrana. Și mai rar un răcnet spinteca văzduhul, amenințare sau chemare a vreunui leu, urmărind vreo pradă.

— Marius, Jan-Bart, zise Raimond, fiți prudenți. Dacă sunteți în pericol, flueră Jan-Bart. Atunci, fie ce-o fi, aterizez și carabina mea va vorbi !

— Fii liniștit, răspunse Marius. Ținem la pielea noastră și sunt sigur că vom reuși.

— Și eu sunt sigur, afirmă Jan-Bart.

— Atenție, zise Raimond. Aterizăm.

Terenul era în locul acela foarte neted. Roțile Aerocului atinseră solul nisipos, rulară, fără nici o piedică și se opriră lin.

— Atunci, la revedere, zise Raimond. Și întinse mâinile lui Marius și Jan-Bart.

— Nu ajunge numai atât ! murmură Marius. Să ne îmbrățișăm, ce naiba!

Mai emoționați decât ar fi vrut să pară, cei trei băeți se îmbrățișară. Apoi Marius și Jan-Bart săriră din nacelă. Conveniseră ca Raimond să nu reia zborul mai înainte ca cei doi camarazi să fi ajuns lângă lagărul tuaregilor

Raimond calculă că, târîndu-se pe pământ, le trebuia mai bine de un sfert de oră spre a ajunge la lagăr. Așteptă deci zece minute. Apoi lansă elicea și decolă. După câteva minute urletul sinistru al sirenei spinteca văzduhul. Intre timp Marius și Jan-Bart se târau spre lagăr. Nu vedeau de cât masele negre ale colibelor care le mascau atât focu cât și santinela. Nu mai erau decât la vreo două sute de metri de jumătatea stabilită, când auziră îndărătul lor ușorul zbârnâit al aparatului, care se înălța și aproape imediat urletul sirenei.

— S'a făcut ! zise Marius. Santinela va deștepta pe ceilalți bandiți. Aeroplanul va ateriza de cealaltă parte a satului. Tuaregii îl vor vedea și vor alerge spre el.

— Iar noi vom avea câmpul liber, zise Jan-Bart.

— Păcat că nu putem vedea spațiul pe care vor alerge tuaregii în spre aeroplan, observă Jan-Bart.

— De ce ?

— Fiindcă nu vom putea ști, înainte de a intra în lagăr, dacă toți tuaregii s'au dus spre aeroplan.

— E adevărat ! zise Marius, dar cine nu riscă nimic, nu câștigă nimic.

Jan Bart nu răspunse. De cealaltă parte a satului se auzeau strigătele tuaregilor cari se depărtau apropiindu-se probabil de aeroplan.

— Atenție, șopti Marius. Am ajuns !

Erau, într'adevăr, la vreo douăzeci de metri de coliba cea mai apropiată.

— —Stop ! murmură Jan-Bart.

— Ce e ? întrebă Marius, oprindu-se.

— Nu știm în care colibă sunt cei doi soldați. Cum facem să-i aflăm ?

— Să le vizităm una după alta. Dar cred că pentru mai multă siguranță tuaregii trebuie să-l fi pus într'una care e mai la mijloc. Așa că putem trece una sau două dela început. Și cu browning-ul în mână, cei doi cercetași se strecurară cu genunchii îndoiți și corpul plecat. Ocoliră pe jumătate prima colibă și văzură că erau în total șase, aproape dărâmate.

— Nu se vede nicio santinelă, zise Jan Bart.

— Nu !

În depărtare se auzeau încă strigătele tuaregilor și urletele sirenei. Cei doi cercetași, plini de încredere, se îndreptară fără a mai sta la gânduri spre coliba cea mai centrală, luminată, în plin, de focul aprins. Dar, deodată, îndărătul lor se auzi un strigăt gutural. Se întoarseră la timp și văzură patru forme albe, care staseră desigur lipite de zidul unei colibe, repezindu-se spre ei.

— Blestem ! murmură Marius, și apăsă pe trăgaciul

browning-ului. Glonțul porni, dar se pierdu în aer, căci acelaș moment el fu lovit în pânțele și căzu pe spate. Abia avu timpul să vadă pe Jan Bart, care fără să mai fi avut timpul să tragă, dispărea sub două forme albe, care se agătau cu furie. Se simți legat, browning-ul îi fu smuls din mână. Brațul drept îi fu legat dealungul corpului cu o frânghie, care-i strângea dureros brațul stâng rănit. Putea vedea o formă albă alergând în spre locul de unde se auzeau urletele sirenei. Vrând să se ridice, se lăsă pe partea dreaptă și văzu pe Jan Bart întins pe spate, la o distanță de vreo trei pași de el.

— Jan Bart, strigă el.

— Marius !

— Ți-au făcut vreun rău ?

— Nu ! M'au legat atât de strâns, în cât brațul stâng m'ar face să urlu de durere, dacă nu m'ași abține.

— Și pe mine tot așa ! Ah ! Bandiții ! Rămăseseră așteptându-ne-o șase. Ne-au văzut, când ne-am ridicat. Noi eram pe spatele și nu-i puteam observa.

— Ne-au prins.

— Numai dacă Raimond nu s'ar lăsa și el să fie prins.

— Dacă am putea să-l vestim ! Afară numai dacă... Jan Bart tăcu, ezitând. Marius întoarse capul în toate direcții. Nu era decât un tuareg lângă ei. Ceilalți dispăruseră. Dintr-o dată acela îi privea și un pumnal lung pe care-l ținea în mână, lumina la lumina lunii și a flacărilor din apropiere.

— Ce lucru ? întrebă Marius.

— Ei bine, zise celălalt. Imi pare că aud motorul. Poate că Aeroc-ul va trece pe deasupra noastră.

— Da ! da ! uită-te puțin spre dreapta. Aeroc-ul se apropie și se pierde în negru pe cerul înstelat. Se apropie cu repeziciune.

— Strigă, Marius ! Strigă ! Glasul tău e puternic. Ei vor să te auzi.

— Așteaptă ! Și umplându-și plămânii cu aer, Marius așteaptă momentul propice, în care Aeroc-ul, la o înălțime de douăzeci de metri numai, trecea pe deasupra lagărului. Atunci strigă din toate puterile.

— Raimond ! Ne-au prins ! Rămâi în aer ! Nu scobo-

Tuaregul se repezi la Marius și îi astupă cu violență gura cu palma lui largă. Fu prea târziu însă ! Marius lăsa să se audă strigătul de alarmă ! Și cei doi băieți înțeleseseră că Raimond auzise, deoarece văzură aeroplanul virând brusc și

nd în cerc pe deasupra colibelor. Vazură deslușit o for-
ieagră plecându-se peste marginea nacelei și profilân-
pe cerul înstelat. Apoi se auzi un strigăt din înălțime
roc-ul se ridică dispărând în mai puțin de un minut,
at de o salvă de focuri întovărășite de strigăte furioase.
Aeroc-ul era salvat !

Dar forța numerică a arabilor învinsese viclenia, inte-
ța și îndrăsneala celor trei cercetași.

CAPITOLUL VII

Simunul

Până în zori, Marius și Jan Bart, rămaseră întinși pe nisip, înconjurați de Tuaregi, cari gesticulau și vorbeau între ei, izbucnind adesea în lungi hohote de râs ce le descopereau dinții strălucitori.

În timpul acelor ore de așteptare, cei doi băeți nu scoaseră nici o vorbă și se gândeau doar la două lucruri : ce vor face cu dânșii ? Ce va întreprinde Raimond, rămas singur pe bordul aeroplanului ? Prima întrebare era secretul Tuaregilor și al viitorului. Dar la a doua li se dete răspunsul, îndată ce răsări soarele și caravana porni din nou la drum, cu cei doi prizonieri suplimentari legați pe spinarea aceluiași cal.

Un urlet de sirenă se auzi în văzduh, iar Marius și Jan Bart, ridicând capul văzură cu negrăită bucurie și nădejde aeroplanul, care făcea grațioase evoluții la înălțime de vre-o sută de metri. Nefiind astupați la gură, cei doi băeți puteau vorbi, măcar că erau legați spate la spate.

Jan Bart ! strigă Marius aproape vesel, cu toată gravitatea situației. Jan Bart ! Ai auzit ? Il vezi ?

— Da ! Da !

— Ne va urma ! Sunt sigur, zise el nemai putându-și stăpâni bucuria.

— Desigur că ne va urma. Și ne va salva ! Nu mai încape îndoială, zise Jan Bart, ceva mai calm.

Caravana se compunea din douăzeci și unu de cai, și spre marea uimire a celor doi tineri, din douăsprezece cămile cu doisprezece tuaregi. Cum se găseau acele animale acolo ? În momentul când părăsiseră lagărul le văzuseră răsărind deodată dintr'o depresiune naturală, săpată în nisip. Era probabil că animalele și călăreții lor așteptaseră acolo în apropierea colibelor pe ceilalți tovarăși ai lor cari se duseseră să dea o raită prin împrejurimile lacului Ciad, desigur spre a mai săvârși vre-o prădăciune. Astfel că fortele banditilor se compuneau acum din douăzeci și cinci de

oameni marmași, dispunând de dousprezece cămile, de douăzeci și unu de cai și de nenumărate provizii. Fiecare cal purta pe spinare un balot, în care erau desigur provizii iar fiecare cămilă ducea câte două burdufuri pline cu apă.

Prizonierii împărțiți în diverse feluri, pe cămile sau pe cai, fie singuri, sau câte doi, în crupă, sau în față pe șeaua unui tuareg, erau în total șaptesprezece așezați astfel: cei doi cercetași, împreună pe un cal; cei doi soldați, fiecare cu câte un tuareg, șapte tineri negri și șase negre între dousprezece și treisprezece ani, după cât judecaseră Marius și Jan Bart, care le văzuseră eșind din colibe.

Cei doi tineri nu putuseră vorbi cu soldații prizonieri, cari erau ultimii, pe când ei călăreau în fruntea caravanei, având de-oparte și de alta doi călăreți tuaregi, singuri în șea. Ceva mai înainte călărea un tuareg singur, care era desigur, șeful bandei de oarece el dădea ordine.

Aceasta era caravana care în dimineața aceea frumoasă, galopa pe terenul nisipos, îndreptându-se spre nord. Iar sus, Aeroc-ul zbura, descriind, fără răgaz, inelele acelui lanț imaginar al cărui punct de plecare fusese lacul Ciad.

La început, în ardoarea plecării, caii o luară în galop, iar cămilele în trap săltat. Apoi, caii și cămilele încetău mersul. Dar, după o jumătate de oră, șeful, înțelegând, desigur, că nu servea la nimic să accelereze mersul, de oarece aeroplanul n'ar fi putut fi întrecut, se întoarse în șea și strigă un ordin, în urma căruia întreaga caravană, încetini pasul.

— Marius! zise Jan Bart, când înțeleseseră că vor înainta mereu la pas. Știi la ce mă gândesc?

— La ce?

— După poziția stelelor, care se vedeau încă în momentul când am plecat din lagăr, eu cred că ne îndreptăm spre nord-est și poziția soarelui, care e în momentul acesta în fața noastră, confirmă părerea mea.

— Ei și?

— Așteaptă! Dacă tuaregii nu schimbă direcția, atunci au intenția să străbată întreaga Sahară până la sudul Marocului. La pas și chiar în trap, le vor trebui, zile, nu glumă, Marius.

— Așa e.

— Ei bine! Ia gândește-te câți kilometri a făcut Aerocul de patru ore; adaogă la ele cei 3.000 kilometri dela Mogadiscio la lacul Ciad... Nu uita că nu poate face mai mult de 10.000 kilometri fără a se reaproviziona cu benzină... 10.000, nimic mai mult! Înțelegi?

— Da! răspunse Marius, cu glas îngrijorat. Și ghicesc. Dacă Raimond nu izbuteste să ne elibereze în timpul acestei traversări a Saharei, spre a ajunge mai repede. În linie

dreaptă, la un post oarecare de reaprovizionare din sudul Algeriei, rezervorul va fi gol când...

— E ușor de calculat, Marius ! Cel puțin aproximativ. Ascultă : trei mii de kilometri până la lacul Ciad.

— Trei mii.

— Azi, la amiază, Aerocul va fi făcut de douăzeci și patru de ore evoluții de 100 kilometri pe oră în medie. O sută înmulțit cu douăzeci și patru...

— Două mii patru sute !

— Total, la amiază, cinci mii patru sute. Aproape jumătate din ceea ce poate face fără a se aproviziona din nou cu benzină. Încă de două ori douăzeci și patru de ore, maximum, și rezervorul va fi gol, iar Raimond va fi nevoit să aterizeze și să se apere cu carabina, singur, împotriva a douăzeci și cinci de bandiți bine înarmați...

— Nenorocire ! murmură Marius, zvârcolindu-se în zadar între frânghiile care-l legau de Jan Bart și pe amândoi de cal. Atunci pentru prima oară dela teribila lor aventură (*) precedentă, Marius și Jan Bart se simțiră cuprinși de o nespusă îngrijorare.

În momentul acela nu mai simțeau nici durerea ce le pricinuiău frânghiile, nici oboseala, nici foamea ; nu mai aveau decât un singur gând : primejdia în care se putea găsi în curând, prietenul lor, Raimond.

Ar fi voit să-i poată striga :

— Lasă-ne în voia soartei ! Nu compromite pentru noi, gloria de a câștiga premiul Carnegie și bogăția. Zboară cu maximum de viteză spre statia algeriană Murzuk, pe care flutură drapelul italian și care e cel mai apropiat post militar... Vei putea să te reaprovizionezi cu benzină, să te înapoiezi în Italia, să iei cu tine alți doi cercetași italieni și să pleci a doua oară peste Ocean.

Iată ceea ce Jan Bart și cu Marius ar fi voit să-i strige lui Raimond. Dar, probabil, spre a evita golurile de aer, atât de frecvente în apropierea solului, când pământul, încălzit de soare, exală vapori calzi cari, ridicându-se în atmosferă, modifică neîncetat echilibrul diverselor strate atmosferice, Raimond se ridicase la cel puțin cinci sute de metri. Și la distanța aceea nu putea auzi cei i s'ar fi strigați de jos.

Dealtminteri s'ar fi supus ? E puțin probabil. Poate că și el nutrea speranța ca un incident oarecare să-l ajute să-și eliberebe amicii, înainte de a isprăvi provizia de benzină. Și dacă o avea, pe ce era fondată ? Vai ! pe nimic precis, desigur ! Și mersul caravanei la pas și sborul în spirale

*) A se vedea No. 2 din Cei trei cercetași.

al aeroplanului, uneori la cinci sute de metri, alte ori mai sus, continuară fără întrerupere toată dimineața acelei oribile zile. Da, zi oribilă, cu tot azurul cerului, cu tot soarele splendid, cu toată adierea unui vânt ușor ce răcorea atmosfera... zi oribilă pentru cei doi tineri cari nu vedeau altă perspectivă decât captivitatea sau moartea.

Ochii lor trecând cu dispreț peste escorta sălbatecă din jurul lor, priveau în spre frontierele aceluia ținut pustiu, ici și colo ușor accidentat de mohorâte dune de nisip. Nici o vegetație afară de puțină iarbă arsă de soare, care se întindea ce o lepră pe pământul scorjit.

După câmpiile acoperite cu pietriș după dunele de nisip, după vastele întinderi de pământ crăpat de căldură dogoritoare, întâlneau în cale de două ori în dimineața aceea un fel de haos de stânci enorme, cenușii, sălbătice, printre care animalele mergeau poticnindu-se la fiecare pas și care în unele locuri, păreau că se clatină din înăpăcături și stau gata să se prăvălească asupra caravanei.

Mohorite și dezolate la șes, spăimântătoare când sunt acoperite de stânci; uscate neproductive; împărăție a șerpilor veninoși, ce se târăsc, a scorpionilor ce lucesc la soare, a șacalilor ce devorează cadavre, a leilor răătăciți afară din oaze, a vulturilor cari caută hoituri de oameni și animale căzuți în urma caravelor; iată ce erau acele ținuturi ale Saharei în care se găseau cei doi cercetași. O țară a groazei!

Acolo, în acele regiuni pe care omul le stăbate numai când e silit de necesitatea de a merge în linie dreaptă, în acele regiuni pustii, unde soarele implacabil arde, nisipul se usucă, simunul înăbusă și noaptea sporește pericolele din timpul zilei, acolo, unde nu e decât oroare și dezolație. Țara groazei! Astfel au fost definite de către îndrăsnetii exploratori acele ținuturi, care alcătuiesc partea centrală și meridională a Saharei.

Acea țară a groazei are doi stăpâni: tuaregul și leul; și animalul e acolo mai puțin feroce decât omul. Acele ținuturi ale groazei sunt bătuite de două flagele, mai puternice, mai feroce, mai crude chiar decât leul și de cât tuaregul: setea și simunul. Impotriva setei, tuaregul are burdufurile pline cu apă, iar leul sângele șacalilor. Dar, împotriva simunului, Tuaregul și leul sunt dezarmați... Simunul e regele desertului. Și acesta era ținutul prin care erau târâți de perfizii lor răpitori, cei doi cercetași.

Soarele cădea vertical deasupra caravanei, când șeful bandei își opri brusc calul și ridică brațul drept. Deodată, toți caii și cămilele se imobilizară. Sub arșița soarelui de amiază, fără a mai ridica corturi, arabii, scoborînd de pe cai, scoaseră din saci curmale și smochine uscate și le mâncară

cu repeziciune, bând apoi câteva înghițituri de apă. De ceva mai multă de băut dobitoacelor, după ce le dădă nănce o mare cantitate de iarbă pe care o transportau într'un coș enorm. Cât pentru prizonieri, ei fură nevoiți să ghită aproape pe nerăsuflăte cele patru smochine ce le rădă în gură pe rând la fiecare.

Popasul nu dură decât o jumătate de oră. Dar când rabii se urcară din nou pe cai, se produse o oarecare vălmășeală și întâmplarea voi ca cei doi cercetași să se sească alături de cei doi soldați. Ei schimbă câteva cuvinte. După ce sergentul le mulțumi fiindcă au încercat să scape, voi să le mai comunice ceva, dar fu întrerupt de regii cari călăreau împreună cu ei pe aceeași cai și cari cându-se iar în șea, îi despărți de cei doi băeți.

Și marșul prin pustiul ars de soare reîncepu din nou pe când deasupra lor Aeroc-ul continua să descrie inelele nui lanț imaginar.

Cei doi tineri sufereau oribil din pricina rănilor și strânsorii frânghilor cu care erau legați și dacă nu s'ar fi ținut ar fi urlat de durere. Un singur lucru le mai dă curajul de-a îndura și acesta era aeroplanul pe care îl vedeau mereu colo sus.

În gând, ei se întrebau mereu:

— Ce va face Raimond? Ce intenție are el? Și la aceste întrebări își făureau mii de răspunsuri, pe cari imagini lor înfrigurată le evocau la infinit. Când soarele se scoala la orizont. Marius și Jean Bart, istoviți, nu-și mai simțeau membrele decât ca pe niște dureroase greutate și în fiecare clipă erau pe punctul de a leșina. Ajunseseră la capătul limitelor lor fizice. Deodată o ciudată senzație îi făcu să tresărească. Li se păru că un vânt de foc le suflă peste obraz și soarele luă brusc înfățișarea unei sfere de metal în fuziune: se înroși roșu vărgat de dungi negre. Cerul luă o culoare cenușie extraordinară de sinistă. Și printre tuaregi se manifestă o mare agitație; se ridicau pe cai, se duceau, veneau, strigau, ticulau cu însuflețire. Căii nechezau nervoși, cămilele făceau un sunet bizar, care era ca un strigăt de alarmă.

— Ce-o fi? întrebă Marius.

Și îndărătul lui, vocea lui Jan Bart răspunse puțin murânda:

— Oh! Marius!.. Colo, spre sud, o dungă neagră se mișcă între cer și pământ, înaintând spre noi.

— Vântul ăsta care arde... pulberea asta de nisip....

— E simunul, Marius, simunul!

În mai puțin de un minut, în mijlocul caravanei se produse o dezordine de nedescris. Cai se înfuriau. Tuaregii săltau jos pe nisip, silindu-se să potolească animalele. Cămilele

agenuchiară toate deodată, punându-și capul între picioarele de dinainte îndoit. Teribilele strigăte sălbatice scoase de tuaregi în loc de a liniști calul, părea că-i nebunește și mai rău... galopau nebunește în cerc, sub loviturile călăreților ari își pierduseră capul.

Deodată, calul celor doi cercetași, rupându-i-se frânghia care-l ținea legat de alt cal, se smuci și din trei salturi foridabile eși din grup, nechezând furios și luând-o în galop spre nord întorcând astfel spatele vântului dela sud, înspăimântătorul simun.

Celor doi băeți le fu imposibil să mai vorbească. Animale în goana lor îi zguduiau în așa mod în cât dacă ar fi deschis gura și-ar fi tăiat limba. Strângeau dinții, întrebându-se ce se va mai întâmpla.

Jan Bart, care era cu fața spre coada calului, vedea pe cei doi tuaregi încercând în zadar să-i urmărească cu cămilele lor. Bietele dobitoare făceau câțiva pași și cădeau iarăși în enunchi.

Jan Bart, tremurând de bucurie se gândi la aeroplan și îi dăcă ochii. Văzu Aerocul zburând pe deasupra lor, dar atât de sus în cât abia se destingea, căci vântul ridica nori de nisip ce se învârtteau în văzduh. Și Marius privise în sus și atâtându-și se gândeau :

— Raimond ne-a văzut, ne urmărește. Dar, cu vântul așa o să poată ateriza ?

Simțeau că se înăbușă. Nisipiul arzător pătrunzându-le în ochi îi înțepau ca niște vârfuri de ace. Era o tortură încozitoare și deodată își deteră seama că alunecau pe partea stângă a calului infuriat. Instinctiv, voiră să se ridice, dar în zadar. În fuga aceea nebună, legăturile se desfăcuseră. Se smțiră deodată căzând și alunecând sub burta calului. Lozându-se puternic la brațul stâng, Marius urlă de durere, dar nu-și pierdu cunoștința. Își dădu seama că animalul împiedicat de acele două corpuri, care în loc de a sta în spinare, îi atârnau sub pânțele, se poticnise și căzuse. Culcat pe o parte, sufla greu scoțând un soi de șușurătură și cei doi tineri, stând tot spate n spate, cu un picior dedesubtul calului, erau întinși pe nisip. Avură senzația unei călduri mai mici, a unei asfixii mai puțin violente. Și Marius înțelese că trupul calului forma o pavază n contra munului.

— Jan Bart !

— Marius !

Ce strigăte ! Fiecare crezuse o clipă că celălalt murise. Era o minune că nu fuseseră striviți. Voiau să vorbească, dar rămăseseră cu gura deschisă, împietriți. Un fel de vârf teribil trecuse asupra lor și ceva negru se interpuse în fața ochii lor și orizont.

— Aeroplanul, urlă Marius.

— Raimond ! Raimond chemă Jan Bart.

— Așteptați ! Așteptați ! răspunse o voce puternică.

Intoarseră capul să vadă și înțelesesă de ce Raimond le spunea să aștepte.

Aterizase în plin uragan. Roțile Aeroc-ului se îngropaseră în nisip până la osie. Și, stând în picioare în nacelă, Raimond săvârșea cu a fantastică repeziciune ceva nemai-auzit... Demonta aeroplanul ! Da. Pentruca Aeroc-ul să nu fie luat de simunul, care se apropia, căci vântul acela nu era decât avangarda sa. El scotea din nacelă, care multumită motorului puternic era stabilă, toate părțile, care ar fi putut fi luate de uragan

Raimond opera cu o repeziciune fantastică și sub degetele sale îndemânătice, una câte una, piesele se desfăceau căzând la pământ. Mănuind cu siguranță chei, pensete, clește, el desfăcea, desuruba, detasa bucată cu bucată toate părțile aparatului și luând cu amândouă mâinile nisip îl arunca cu repeziciune uimitoare pe planul aripelor, pe lungul cub al fuselajului, spre a le îngreuna ca să nu fie luate de vânt. Acea muncă nebunească dură cinci sau treizeci de minute. ? — Nici unul din ei nu știu vreodată. —

Și când Raimond se apropia de dânsii, Jan Bart și Marius crezură că văd un nebun. Ochi îi eșeau din orbite. Și râdea cu un râs convulsiv, cu sughițuri. Dar, în acelaș timp, servindu-se de cutitul pe care i-l dase la Mogadiscio colonelul Ferrandi, tăia frânghiile ce legau pe cei doi camarazi ai săi. Ii liberă, punându-i în picioare, urla :

— Răniți ! Nu ! Nu ! A ! Doamne Sfinte ! Scăpați ! Repede ! Mișcați picioarele și brațele ca să vă puneți sângele în mișcare. Și îi îmbrățișă... Apoi, când văzu că se puteau ține în picioare, îi trase după dânsul.

— Repede ! Repede ! In nacelă ! O vom acoperi cu o foaie de pânză ceruită ! Simunul va trece pe deasupra noastră. Nu ne va lua pe sus ! Multumită motorului, nacela e grea și roțile sunt afundate în nisip. Va înfrunta toate simunurile Saharei !

Marius și Jan Bart făcură o supremă efortare și intrară, dar căzură leșinați în fundul nacelei, unul peste altul, în spațiul dintre scaunele din față și cel dinapoi.

— Apciu ! făcu Raimond, trecându-și mâna dreaptă neagră de unsoare pe fața plină de sudoare, ceeace-i făcu un obraz drăcesc cu părul vâlvoi și cu ochii strălucitori. Dar brațul băiat n'avea timp să se mai gândească la obrazul său și de altminteri nu s'ar fi putut vedea fiindcă n'avea nici o oglindă în nacelă.

— Au leșinat ! își zise el în gând.

— Sper că blestemații aceia de tuaregi vor fi destul de ocupați ca să ne lase în pace !

Destupă repede sticluta cu coniac, turnă puțin în palmă și fricționează tâmplesle și fruntea lui Marius și lui Jan Bart.

— La naiba ! murmură el încremenit. Ce am în mână ?

Primul rezultat al fricțiunii fusese că înegrise tâmplesle și fruntea celor doi leșinați. Dar nu-și pierdut vremea gândindu-se. Turnă cu sila coniac printre dinții strânși ai celor doi băeți. Apoi îi bătut pe obraji cu vârful degetelor. Marius fu primul care deschise ochii, apoi Jan Bart.

Și, văzându-i așa de comici, cu fruntea și obrajii mânjiți de negreală, Raimond izbucni într'un hohot de râs, fericit că-i vedea în picioare și că-i salvase. Iar ei, după o clipă de nedumerire, izbucniră și ei într'un hohot tot atât de vesel ca și Raimond, căci îl văzură cu obrazul mai negru chiar decât al lor. Raimond le arată mâinile. Toți trei înțeleseseră. Și cu toată mănjeala de pe față se îmbrățișară din toată inima.

— Să lăsăm asta, zise Raimond, recăpătându-și sângele rece. Ne vom spăla altă dată. Deocamdată mâncați și beți. Iată apă, coniac, ciocolată. Iar eu voi pregăti pâanza.

În jur, noaptea începea să se lase ; noapte sinistă. Atmosfera era de un roșu lugubru, iar nisipul ridicat în vârtejuri izbea cu putere parbrizul și laturile nacelei producând un zgomot sec ca de grăunțe asvârlite cu pumnul.

Marius și Jan Bart băură apă, ronțăiră ciocolată, sorbiră câte o înghițitură de coniac ; își simțeau corpul străbătut par'că de un curent electric.

— Vă simțiți destul le puternici ca să mă ajutați să întindem pâanza ?

— Cred și eu zise Marius.

Și scoase dintr'o lădiță pâanza pe care o aveau pentru a acoperi fuselajul în caz de avarie. Ei o întinseră ca un acoperiș deasupra nacelei fixând-o solid. Și astfel se adăpostiră în fundul nacelei în timp ce nisipul izbea cu putere pereții laterali și pâanza de deasupra lor. Din pricina căldurii înăbușitoare fură nevoiți să-și scoată hainele și fiindcă nu se mai vedea aproape nimic, aprinseră un far pe care-l rezimară de capacul lăzii cu provizii.

— Pe când ne urmăreai, aveai vreo idee în privința mijlocului de a ne libera, întrebă deodată Jan Bart.

— Nici una, mărturisi Raimond. Mă gândeam să nu vă pierd din vedere și cât timp vă vor ține legați să nu fac nimic. Dar, dacă ar fi atentat la viața voastră, atunci ași fi lansat Aeroc-ul în mijlocul bandei și i-ași fi nimicit.

Inchipuți-vă bucuria mea când îmi dădui seama că erați purtați de calul vostru departe de ceata tuaregilor. Atunci îmi zisei : dacă pot alergeră fără ca să fac aparatul bu-

cățele, atunci sunt salvați Din fericire, Aeroc-ul e solid... Insfârșit, iată-ne reuniți câte-și trei. Suntem acum la adăpost de simun. Dacă nu ne îngroapă sub nisip, vom putea după ce va fi trecut, să susținem atacul tuaregilor, dacă vor mai avea poftă să ne atace și vom putea apoi să ne reluăm drumul spre Lisabona. Cât pentru cei doi soldați prizonieri vom decide ce e de făcut în privința lor, după ce vom ști ce au devenit tuaregii.

— Simunul e cel mai teribil pericol al acestor ținuturi de groază, zise Jan Bart cu vocea lui calmă, dar e și cel mai cunoscut. Când arabii, bandiți sau simpli călători sunt surprinși, ei se întind înfășurați în burnuzurile lor alături de cai sau de cămilele îngenuchiate și așteaptă ca uraganul să treacă. Uneori oameni și animale își găsesc acolo mormântul. Alte ori, după ce trece furtuna, ei se ridică, mănâncă și beau, pornind iarăș la drum și mulțumind lui Allah că i-a scăpat încă odată.

O tăcere urmă aceste cuvinte. Fiecare se gândi că și lor li se putea întâmpla acelaș lucru. Dar, Raimond fu primul care goni aceste gânduri negre și zise :

— Marius, Jan Bart, trebuie să vă o dihniți. Eu voi veghea.

— Dar, și tu ești tot atât de obosit ca și noi, observă Marius.

— Nu ! eu nu sunt rănit ! răspunse cu energie Raimond. Și am mâncat și am băut din plin, de când ați fost luați prizonieri. Sunt deci mai în putere.

— Jan Bart, fiindcă ești atât de bine informat asupra Simunului, ia spune-ne câte ore durează de obicei ?

— Durata lui nu e regulată, mărturisi Jan Bart. Uneori două sau trei ore, alteori o noapte, sau o zi întreagă. De obicei suflă cu maximum de furie dela apus până în zori, sau invers.

— Atunci mai avem încă toată noaptea, afirmă Raimond și uitându-se la cronometrul Aeroc-ului reluă :

— Sunt ceasurile opt post meridian. Veți dormi până la miezul nopții. La miezul nopții vă voi scula și voi dormi eu... După câteva minute Jan Bart și Marius sforăiau. Cât pentru Raimond ca să poată sta deștept și mai ales fiindcă era prea enervat ca să stea nemiscat se apucă să pună toate în ordine pe bordul Aeroc-ului și din cinci în cinci minute dădea cu pumnul dedesubtul pânzei ce-i acoperea, ca să facă să cadă nisipul ce se strângea deasupra.

În mijlocul aceluia ținut de groază, pe când băntuia în jur simunul distrugător, Raimond Balsan, un copil abia, veghia singur la căpătâiul camarazilor săi adormiți.

CAPITOLUL VIII

Mormântul de nisip

O lumină lividă se ridică deasupra Saharei.

La orizontul încă nedeslușit ceva roșiatec, rotund, care e globul unui soare fără strălucire, se ridică încet pe un cer opac. Aerul e apăsător și arde.

S'ar zice ca un incendiu, stins abia de câteva ore, un incendiu fantastic ar fi trecut ca un ciclon peste acest ținut care pare acoperit de cenușă și unde nimic nu se vede în afară de dunele ondulate, și de o înspăimântătoare monotonie. Tăcere !

Nici un zgomot ! Deșertul... Nici o ființă vizibilă. Moartea. Nici un semn de viață nicăeri ! Simunul a trecut pe acolo. Dar ce e oare colo duna aceea, care pare că e agitată de convulsii ?

Nisipul zboară în aer, împrăștiindu-se... Ceva se ridică brusc, ca o pânză neagră ce ar fi asvârlită din pământ de o forță necunoscută și trei capete apar....

Trei capete goale, cu pasul zburlit, cu ochii lucioși, cu chipurile înegrite murdare, slăbite, osoase...

Și în tăcerea acestui ținut al groazei răsună niște voci omenesti. Și aceste voci spun în italienește:

— Nu se vede nimic !

— Unde s'or fi vârât tuaregii ?

— Pe Cristof Columb i-o fi îngropat simunul !

Și cei trei cercetași, cu o mișcare unanimă, eșiră din nacelă. Nu fură nevoiți să sară prea de sus pe nisip, de oarece acesta se înalță în piramide în jurul nacelei ajungând până la marginea ei; cei trei cercetași păreau că ies, nu din aeroplan, ci dintr'o groapă săpată în vârful uneia.

— Aci ! zise Jan Bart, Sudul e aci ! În direcția asta ar trebui să fie Tuaregii.

— Să mergem să vedem, zise Marius.

— Să mergem ! repetă Raimond. Dar merg eu înainte. Și atenție ! Intr'adevăr, o luă el înainte, cu carabina în mână, gata să tragă la nevoie.

Cei doi camarazi îl urmau, cu brațul stâng legat de gară cu mâna dreaptă înadmată cu un *browning*.

Merseră astfel din dună în dună în dimineața aceea lămură, atenți, bănuitori, curioși și îngrijorați.

Merseră mai bine de o jumătate de oră.

Și deodată, Raimond strigă:

— Stop! aci e!

În adevăr din nisip se iveau un picior gol.

— Să-i desgropăm! ordonă Raimond.

Mai mult de un sfert de oră, cu mâinile și cu picioarele, scoperă la o parte masa de nisip până ce descoperiră o grămadă de cadavre...

Cu instinctul, care în clipa primejdiei, face pe ființele să se strângă la oaltă, Tuaregii se strânseseră unul lângă altul sub amenințarea simului.

Crudă ironie a destinului: se strânseseră toți în jurul grupului compact format de prizonieri. Și până la amiază cei trei băeți munciră. Ce căutau?

De ce scoteau cadavrele inamicilor lor din nisipul care îi înghițise?

Fiindcă aveau o datorie supremă de împlinit. Doi soldați libieni erau acolo, morți, sub cadavrele învingătorilor lor albatici și hrăpăreți, cari numai mulțumită superiorității numerice îi capturaseră, prinzându-i fără îndoială prin trădare în satul pustit de pe malurile Ciadului.

Soarele opac era sus la zenit, răspândind asupra acestei scene a groazei o lumină lugubră. Pe nisip, unul lângă altul stăteau cei doi soldați, cu fața spre cer, cu ochii închiși și pe umerii negre cu acea liniște augustă a unei măști de bronz, reprezentând moartea. Cei trei băeți se cutremurară.

— N'am putut să vă eliberăm vii, zise Raimond cu glas tremurător, dar vă vom libera morți. Să le deslegăm frânghiele, care-i leagă de tuaregi. Să-i scoatem de aci și înfășurându-i în drapelul tricolor să-i punem să doarmă somnul de veci, ca și când ar fi fost loviți în luptă, pe câmpul de onoare!

O oră după aceea, lângă duna de nisip formată lângă aeroplan se ridică o movilă, deasupra căreia era înălțată o cruce făcută dintr'o pușcă și sabia unui tuareg. Sub acea movilă, la adăpost de șacali și de vulturi, se odihnesc corpurile celor doi indigeni din Libia înfășurate în drapelul tricolor al Aeroc-ului.

Și când crucea fu înălțată se auzi vocea lui Raimond, punând în tăcerea deșertului.

— Amici, datoria noastră e împlinită. Acum la lucru!

Să desgropăm aripele și fuzelajul. Să demontăm elicea și să o curăți. Și să remontăm aeroplanul după ce vom fi

scos nacela din nisipul care o înconjoară. Apoi, vom pleca spre a ne îndrepta spre ținta noastră, spre bogăție și glorie.

— Și pentru onoarea Italiei, strigă Marius !

— Trăiască Italia ! rosti Jan Bart cu acea religioasă solemnă, care caracteriza pe tânărul ligur, atunci când prejurările îi exaltau spiritul.

Și cei trei cercetași, fără a se mai gândi măcar la muncă, — dela răsăritul soarelui nu mai mâncaseră și acum la amiazi, — începură munca obositoare de a da iarăș formă și viață Aeroc-ului !

Nu fu lucru ușor !

Simunul îngropase cu totul Aeroc-ul sub nisip !

Pe când sufla cu furie, Raimond dând mereu pumnul pânza de deasupra, o curățase de nisip. Dar în lături, nisipul se îngrămădise și forma un fel de dună circulară. Și să dea la o parte massa aceasta de nisip cei trei băeți nu puneau de cât de o pereche de cazmale.

Ei totuși începură să lucreze. Raimond se folosea numai de mâini, dar curând constatară că înaintau foarte încet, — trebuie să se uite apoi că erau câte și trei foarte obosiți și Marius și Jan Bart nu se puteau folosi de cât de o mână, asemenea condiții nu era ușor de loc !

— La naiba ! strigă Marius, după o oră în timpul că munciseră fără a scoate o vorbă. Se ridică. Și ceilalți îl urmează. Câteși trei aveau fața plină de sudoare.

— N'o să isprăvim niciodată ! bombăni Marius. Nu ca să scoatem nacela ne trebuie o zi întreagă.

— Și nu e numai ea ! Mai sunt aripile și fuzelajul care sunt îngropate aci alături.

— Ba, ceva mai mult, trebuie să curățăm fiecare parte în parte cu cea mai mare atenție, căci nisipul trebuie să pătrunsă în toate colțurile.

— Bineînțeles ! zise Raimond. Dar nu ne servește la nimic să vorbim, dragii mei. Hai mai bine să continuăm.

Și se reapucară de lucru.

Dar, deodată, Marius scoase un strigăt de bucurie.

— Acre ! Iată niște lăpeți !

Și arată cele două vâsle cu care era prevăzut Aeroc-ul pe care le scosese chiar în clipa aceea.

— Așa e ! zise Jan Bart — Cum de nu ne-am gândit să le scoatem de la început.

Raimond nu vorbi.

Dar, vesel se apucă să desfacă cele două lăpeți, care erau fixate de peretele interior al nacellei.

Erau scurte, solide, foarte plate, și căptușite cu oțel zădărnici.

Și zise lui Jan Bart și lui Marius:

— Cu o singură mână nu vă puteți servi ușor de cazmaie. Dar întrebunțați aceste lopeți iar eu mă voi folosi de o cazma. Și lucrul urmă fără preget. Lopețile mânuite în acelaș timp de Marius și de Jan Bart se afundau drept în nisipul compact și mișcându-l în dreapta și în stânga îl făcea să se risipească. Astfel ușurau munca lui Raimond, care se servea de adevărata cazma.

Și scutiră în modul acesta un timp prețios.

Curagul lor renăscu ! Când nacela fu cu totul degajată, Raimond lăsă pe Marius și pe Jan Bart s'o curețe iar el se apucă să desgroape fuzelajul și aripile.

Reuși fără prea multă osteneală și destul de repede. Apoi, toți se apucară să remonteze Aeroc-ul și să reunească cele patru părți pe care le desfăcuseră la apariția simunului. Și pe măsură ce vedeau apropiindu-se sfârșitul acelei munci încordate, cei trei băeți se grăbeau, fără să se gândească la oboseală, fără să murmure, cu o rezistență de care nimeni nu i-ar fi crezut în stare.

Cât pentru Marius și Jan Bart, le trebuia într'adevăr un curaj eroic căci rănilor lor, care nu erau încă cicatrizate, îi făceau să sufere. Și ca să lupte împotriva slăbiciunii fizice le trebuia o mare forță morală.

Raimond îi încurajă mereu cu privirea, cu surâsul, cu vorba și în fața lui, care era șeful lor, ar fi preferat să moară de cât să cedeze ostenelei.

Dar un sfert de oră de repaos și câte o înghițitură de coniac, ordonate de Raimond le folosi la toți.

Și se reapucară de lucru, cu hotărârea fermă de a nu'l mai lăsa până ce nu vor fi făcut totul.

Pe când săvârșeau această operă dătătoare de viață, Țara groazei își termina propria sa operă de distrugere. Din depărtare bestii scârboase alergau, atrase de cadavre pe care instinctul lor le ghicea.

Hiene și sacali umpleau pustiul de mugetele lor. Și în aerul încălzit de exalațiile terestre, roteau vulturii, gata să dispute șacalilor și hienelor victimele tuaregilor și chiar pe tuaregi, omorâți toți la olaltă, inocenți și vinovați, de simunul pustiitor, de simun, regele ținutului groazei.

Dar, cei trei cercetași nu auzeau și nu vedeau nimic. Remontând Aeroc-ul se gândeau la viitor.

Care putea fi acel viitor, după un trecut atât de plin de aventuri tragice ?

Romanii din Roma antică, dacă s'ar fi izbit de la începutul unei expediții de astfel de dificultăți, ar fi renunțat desigur la ea, considerându-le ca prevestiri urâte și s'ar fi grăbit să se reîntoarcă acasă. Dar, cei trei cercetași nu numai că nu se gândeau să renunțe dar erau gata să pornească înainte. Și își spuneau, fără șovăire:

No. 4

JEAN DE LAHIRE

5 Lei

Cei trei cercetași

AVENTURI EXTRAORDINARE

Boturile roșii

OGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL“ BUCUREȘTI

— Am plecat din Italia ca să trecem Atlanticul în aeroplan și să câștigăm premiul Carnegie. Vom trece Oceanul și vom lua premiul !

Dar, în situația de față, dacă s'ar fi făcut prinsoare, mulți ar fi pariat desigur contra celor trei cercetași !

Insfârșit la apusul soarelui, totul era gata. Pustiul era acum extrem de liniștit. Nici o adiere de vânt ! Noaptea avea să treacă liniștită !

— Zău așa, zise Marius ! Am de gând să dorm cu pumnii strânși ! Dar, mai întâi, să mâncăm !

Lașa din fundul nacelei fusese aprovizionată din abundență de către cantinierul garnizoanei din Mogadiscit.

Cei trei tineri, realmente istoviți, avură o masă substanțială compusă din conserve de carne și legume încălzite la o mică mașină de spirt pe care o aveau la ei. Și ca băutură câte un ceai cald, în care Marius pusese mult zahăr și câte puțin coniac, căci nimic nu reconfortează, — și fără a excita cum face cafeaua, — ca un ceai bine zaharisit și cu puțin alcool.

Apoi, cei trei prieteni se instalară în nacelă. Aveau să vegheze, fiecare, câte două ore. Incepu Raimond și după el, urmară Jan Bart și Marius. Și toată noaptea santinela de rând auzi nu numai mugetele șacalilor dar și răgetele leilor.

Totuși acele zgomote sălbatice ale pustului nu treziră pe cei cari dormeau și nici un animal nu se apropia de Aeroc. Fără îndoială că bestiile erau destul de ocupate să mănânce cadavrele victimelor simunului și să și le dispute între ele.

Și dimineata, o dimineată radioasă, cei trei cercetași, reconfortați, odihniți, plini de speranță și de încredere reluară calea aerului, spre noi aventuri și spre gloriosul triumf: cel puțin așa îi îndreptătea să creadă, neînvinsul lor curaj !

**A se citi urmarea acestor sen-
saționale aventuri în broșura
No. 4 intitulată**

„BOTURILE ROȘII“